

argus

~~A~~NARCHIE

JAARGANG 19 | NR. 2 | MAR 2021 | UHSK

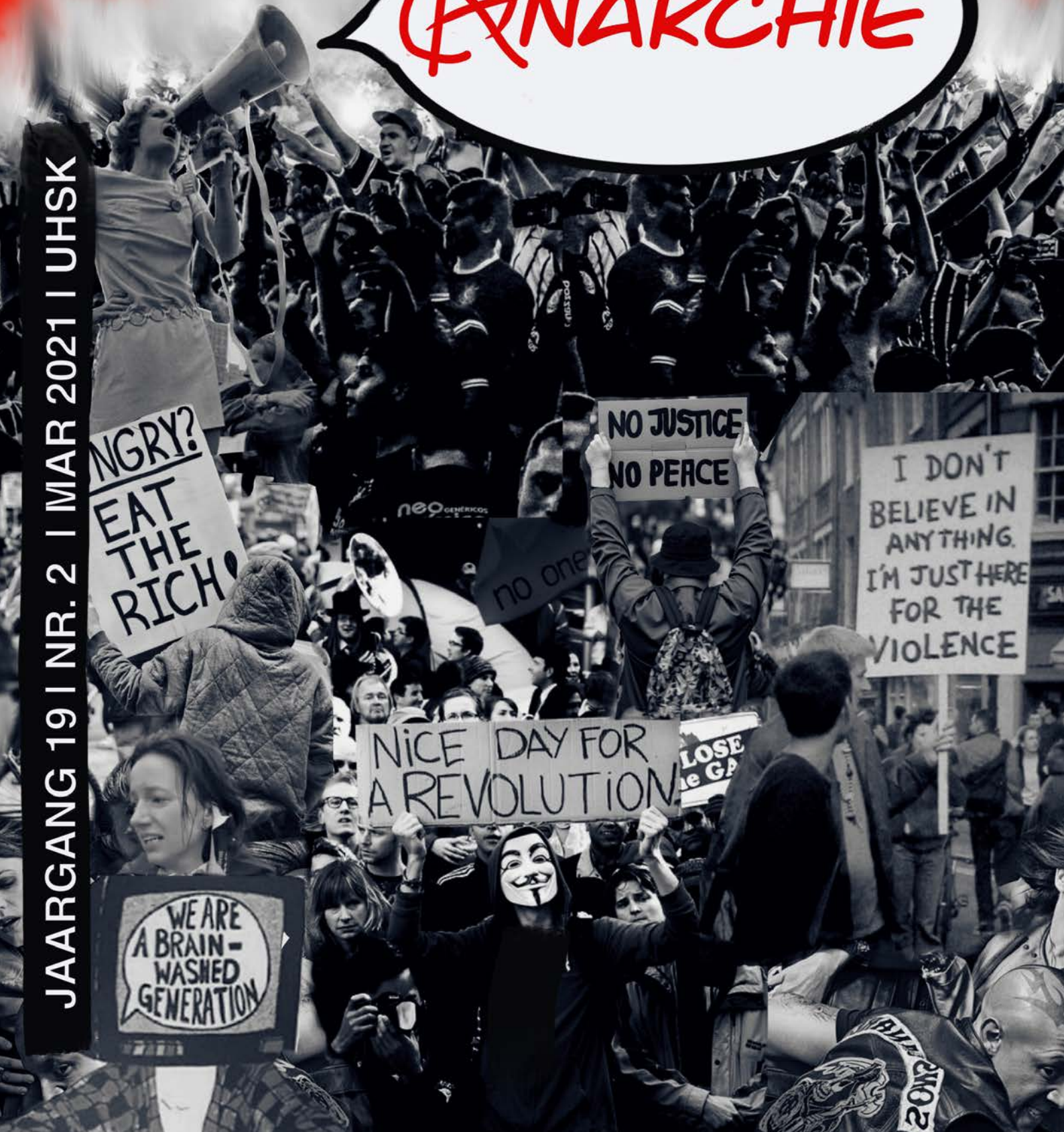
ANGRY?
EAT
THE
RICH

NO JUSTICE
NO PERCE

I DON'T
BELIEVE IN
ANYTHING.
I'M JUST HERE
FOR THE
VIOLENCE

NICE DAY FOR
A REVOLUTION

WE ARE
A BRAIN-
WASHED
GENERATION

Editorial

Now that the snow and ice has gone, warmer weather is coming more and more into view. Hopefully we will be able to enjoy it fully when it comes. Until then, the Argus will do its best to make life inside as bearable as possible. For this issue, too, an editorial team bursting with talent has worked hard on stories to entertain, touch or make you think.

This time it's all about anarchy, a theme we've seen all too often in the news lately. It's nice to see that everyone has their own view on this subject. Beau, Arturo and Ivo write about anarchy in history, while Aoife and Jitske write about more recent anarchism, both in the US and closer to home. Alex gives advice for those who want to find the anarchist in themselves and Huub for those who don't want to be bored in these times. Berend and Lotte give us more historical depth and Tim takes us to the fascinating world of Minecraft. Once again, I've been blown away by the creativity and talent of all our writers.

At the end of the day, the Argus is a members' magazine and hopefully this issue reflects that. Besides the traditional board piece, the editors wrote a mysterious interview with the people behind UHSK_memes and a report on the past Holocaust Memorial Day. The highlight, however, is the introduction of our BuitenCom. Hopefully Lars' piece will encourage others to submit a piece as well. After all, the Argus is made by and for all UHSK members.

Hopefully we will see each other again on the Drift soon. Until then, enjoy reading.

Gijs

Inhoud

2 Redactievraag

Vereniging

3 Holocaust Memorial Day: Holocaust in Post-War Society

Teddy Scholten

4 De Paarse Hunkering

Maartje Beliën en Sam Bus

6 Zijn het memes of is het menens?

Gijs Toussaint

8 Antoni van Leeuwenhoek, een aparte wetenschapper?

Lars Brull

Geschiedenis

10 The Anarchist who came from America

Arturo Tripiciano

12 Het pechschip van de Tweede Wereldoorlog

Berend van der Hoop

14 City of Anarchy, City of Darkness:

Kowloon Walled City

Stuart Duncan

15 Provo's en de Avondklok

Beau Visser

16 Anarchie in Spanjes burgeroorlog

Ivo van Arendonk

EINDREDACTIE

Voorzitter: Gijs Toussaint

Secretaris: Rutger Loof

Penningmeester: Mariëtte Peutz

Commissaris Evenementen:

Teddy Scholten

Commissaris PR:

Felix Smit

Commissaris Vormgeving:

Stuart Duncan

Cultuur

- 20 Machiavellian Minecraft: Explaining the Rise of the Dream SMP
Tim Groot
- 21 Zoete troep: De explosieve aanklacht tegen een limonadegigant
Felix Smit
- 22 Sisi
Lotte Nieboer
- 23 Een ode aan Maarten van Rossem
Rutger Loof

Politiek

- 18 Ontsnappen uit de corona-anarchie
Huub Mol
- 24 The Right Side of History
Aoife Tilleman
- 26 Dictator's and Revolutionary's Survival Guide
Alex Nagel
- 28 Raiders of the Lost Vote
Rutger Loof
- 30 Voor verandering moet je vechten: vier activisten in verzet tegen de wereld van nu
Jitske Hell

Poezie & Proza

- 29 Paars
Felix Smit
- 32 De koolmees zonder regels
Mariëtte Peutz
- 33 Schaakbord
Teddy Scholten

Redactioneel

Nu de sneeuw voor de zon is verdwenen komt warmer weer steeds meer in beeld. Hopelijk kunnen we er tegen die tijd volop van genieten. Tot dan doet de Argus haar best het leven binnen zo dragelijk mogelijk te maken. Ook voor dit nummer heeft een redactie bomvol talent hard gewerkt aan verhalen om jullie te vermaken, ontroeren of aan het denken te zetten.

Het draait deze keer allemaal om anarchie, een thema dat we de laatste tijd maar al te vaak in het nieuws zien. Het is mooi om te zien dat ook op dit onderwerp iedereen zijn eigen kijk heeft. Zo schrijven Beau, Arturo en Ivo over anarchie in de geschiedenis, terwijl Aoife en Jitske schrijven over recenter anarchisme, zowel in de VS als dichterbij huis. Alex geeft advies voor wie de anarchist in zichzelf wil vinden en Huub voor wie zich in deze tijd niet wil vervelen. Berend en Lotte geven ons nog meer historische verdieping en Tim neemt ons mee naar de fascinerende wereld van Minecraft. Opnieuw heb ik vol bewondering gekeken naar de creativiteit en het talent dat al onze schrijvers aan de dag leggen.

Uiteindelijk is de Argus een ledenblad en hopelijk is dat in dit nummer duidelijk te zien. Naast het traditionele bestuursstuk schreef de redactie een mysterieus interview met de mensen achter UHSK_memes en een verslag van de afgelopen Holocaust Memorial Day. Het hoogtepunt is echter de introductie van onze BuitenCom. Hopelijk moedigt het stuk van Lars anderen aan om ook een stuk in te sturen. De Argus is immers van en voor alle UHSK-leden.

Hopelijk zien we elkaar snel weer op de Drift. Tot dan wens ik jullie veel leesplezier.

Gijs

REDACTIE

Ivo van Arendonk
Berend van der Hoop
Alex Nagel
Jitske Hell

Arturo Tripiciano
Huub Mol
Beau Visser
Tim Groot
Lotte Nieboer
Aoife Tilleman

REDACTIEVRAAG

Alex Nagel

"The best defence is a good offense," which is why I've always felt people should be able to own their own air force, nothing keeps you safe quite like multiple Stuka dive bombers.

Felix Smit

De wet van Murphy.

Stuart Duncan

Building regulations, they are so restrictive these days - we need more Kowloons!

Lotte Nieboer

De wet die zegt dat je moet 'betalen' voor 'producten' of 'diensten'.

Beau Visser

Maar één keer stemmen per verkiezing, zo weinig!

Arturo Tripiciano

Laws of physics would be the best to break. But I would need consequences in that case.

Rutger Loof

Het is gewoon nog hardstikke illegaal om en inbreker op te sluiten in je toilet. Klinkt als een perfect burgerarrest toch?

Gijs Toussaint

De argusdeadline.

Berend van der Hoop

Iets met verrijkende dingen op festivals.

argaaasp!

Welke wet zou jij overtreden als er geen consequenties waren?

Ivo van Arendonk

Ik zou een dagje mee willen lopen met het koningshuis om eerstehands mee te maken hoe krankzinnig veel geld die mensen uitgeven.

Huub Mol

Wildplassen

Jitske Hell

Neonazi's slaan.

Teddy Scholten

De wet van de zwaartekracht, lijkt me heerlijk om een dagje over de wereld te kunnen zweven.

Tim Groot

Tax Fraud, Baby!

Mariëtte Peutz

Dat pepernoten pas vanaf 1 september in de winkel mogen.

Aoife Tilleman

I would steal the money the government saved from abolishing the "basisbeurs"

Holocaust Memorial Day 2021

Holocaust in post-war society

Door: Teddy Scholten

Het gedenken en herinneren van de Tweede Wereldoorlog is nog niet zo gemakkelijk. Herinneringen verkleuren in het licht der tijd en vertroebelen door eigentijdse problematiek. Het kost dan ook veel moeite om de verhalen te blijven verkondigen en hun boodschap levende te houden. Zeker nu de oorlogsoverlevenden niet meer zelf hun ervaringen en verhalen kunnen delen met nieuwe generaties. De oorlog wordt minder tastbaar en het is daarom extra belangrijk om het oorlogsverhaal te blijven vertellen en in het bijzonder het Joodse verhaal: het verhaal van de Holocaust.

Zoals elk jaar organiseerde de UHSK namens de Universiteit Utrecht een eigen Holocaust Memorial Day op de laatste vrijdag van januari. Dit jaar werd de impact die de Holocaust had op de naoorlogse samenleving belicht met het thema: Holocaust in post-war society. Om dit onderwerp door de ogen van verschillende generaties te belichten, interviewde de HMD-commissie zes personen die direct of indirect de Holocaust overleefden en van over de hele wereld hun verhaal wilden delen. Zij lieten stuk voor stuk blijken dat de Holocaust en dus het verleden nog altijd impact op hun dagelijkse leven heeft.

Tussen het tonen van de uitgelichte stukken van deze interviews door, werden er vier lezingen verzorgd over uiteenlopende thema's die elk een ander inzicht gaven in de complexe naoorlogse realiteit. De overkoepelende boodschap in deze lezingen: oorlog was voorbij, de bezetter uit het land, maar het leed bleef aanwezig. De eerste spreker van de dag, dr. Lorena De Vita, besprak in haar lezing hoe DDR en de Bondsrepubliek Duitsland ieder op hun eigen manier ervoor kozen om het verleden en daarmee hun rol in de Holocaust te herinneren. Terwijl de Bondsrepubliek uiteindelijk engageerde in wederopbouw in de vorm van herstelbetalingen aan Israël en daarmee haar schuld bekende, hield de DDR vol dat er geen Nazi's in hun land zaten en dat ze zeker geen schuld droegen voor het verleden. Een interessante invalshoek, omdat het aantoont dat herinneringen niet statisch zijn en zowel door de tijd heen als op hetzelfde moment van elkaar kunnen verschillen.

Dr. Laurien Vastenhout schetste in haar lezing een tragische naoorlogse situatie voor de Joden. Na de oorlog vielen er geen strikte regels meer te volgen door de Joden en ook aan de strak geregelde genocide kwam een einde. Maar deze regelloosheid betekende geen zorgeloos leven voor de overlevenden. Families waren uitgemoord en huizen leeggeroofd, om nog maar te zwijgen over het trauma dat men opgelopen had. Trauma dat niet gehoord werd tijdens de Nederlandse wederopbouw of weggestopt werd omdat het té moeilijk was om erover te praten, hing als een zware last op de schouders van de overlevenden. De Joden die de Holocaust hadden overleefd, herleefden keer op keer weer deze nachtmerrie, waaruit ze maar niet konden ontwaken. Van deze nachtmerrie hebben ook de latere generaties nog last, zo vertelde Lea van Coeverden in haar lezing. Haar ouders overleefden de Holocaust door onder te duiken, maar daar werd thuis niet over gesproken. Toch was het voelbaar en ook zichtbaar, omdat er van grote familiebijeenkomsten geen sprake was. Lea wil het verhaal van haar ouders juist wel vertellen, om nieuwe generaties over de Holocaust te leren en zo de herinnering niet verloren te laten gaan.

Dat herinneringen en plekken samengaan maakte dr. Hans-Christian Jasch duidelijk in zijn lezing over de Wannseeconferentie die op 20 januari 1942 plaatsvond in Villa Marlier. In deze villa werd zogenaamde Endlösung der Judenfrage geformuleerd door de Nazi's. Villa's als deze werden na de oorlog gebruikt voor civiele doeleinden, zoals educatie of ziekenzorg. Hierdoor maakten de gebouwen zich een beetje los van hun duistere verleden, maar de herinnering bleef toch als een schaduw over hen heen hangen.

Het was de eerste keer dat ik deze dag meemaakte. De lezingen en interviews vormden samen een harmonieus geheel van feiten en emotie. Dat de Holocaust nog elke dag het leven van mensen beïnvloed, maakte een diepe indruk op mij. Dankbaarheid voor het leven en de drive om ongedaan te maken wat de Nazi's trachtten te bereiken, sprak uit de persoonlijke verhalen en daar heb ik grote bewondering voor. Ik ben me na deze dag nog meer bewust van het verleden en de belangrijkste lessen die we van haar kunnen leren.

De Paarse Hunkering

Door: Maartje Beliën en Sam Bus

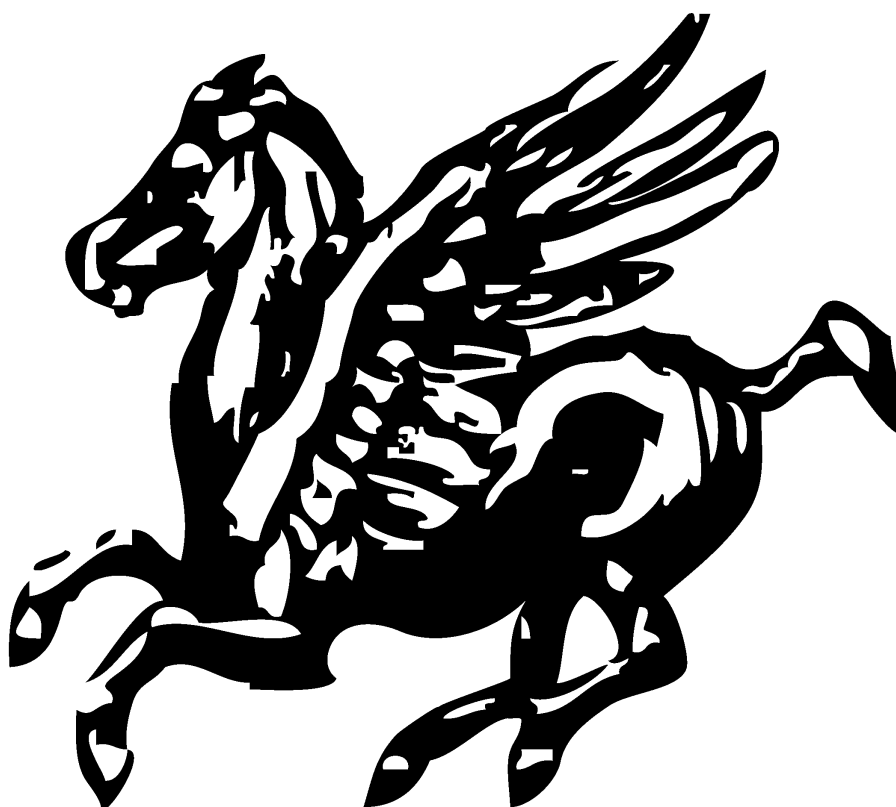
‘Middels de volgende hamerslag dechargeer ik het 94ste bestuur des Utrechtse Historische Studentenkrings en installeer ik tegelijkertijd het 95ste bestuur des Utrechtse Historische Studentenkrings. Tot zo ver.’ Dit waren de laatste woorden van onze vorige voorzitter. Vanaf nu was het aan ons, het 95ste bestuur. Zenuwachtig, nieuwsgierig en straalbezopen gingen we ons bestuursjaar in. Wat we op dat moment nog niet wisten was dat dit een van de laatste momenten zou zijn dat we elkaar fysiek mochten zien. Trots met onze nieuwe titel openden we elke ochtend met twee bestuursleden de kamer. Koffie haalden we alleen voor onszelf en kletsen konden we alleen met elkaar, maar we motiveerden elkaar en begonnen enthousiast aan onze taken. Na een week hadden we ons eerste evenement: de ParkiePicknick. Met een gezellige groep uit verschillende jaarlagen konden we biertjes drinken in het park tot de zon onder was. Ook de borrels gingen goed van stad. De lieve eigenaar van de stadsgenoot, Wilfred, heette ons met de elleboog-hand welkom en zo konden we leden de

mogelijkheid geven om op afstand lekker te komen borrelen. Al snel werd het anders: de horeca moest om 22:00 sluiten, dus de borrels begonnen om 19:00. Toch was ons enthousiasme nog groot. Iedereen genoot van de borrels en de kleine activiteiten die we konden organiseren. Vol goede moed werd ook het contract met UMTC getekend, waar we één keer fantastisch hebben genoten van goedkoop pils en vieze muziek. Zelfs wanneer de kroegen toch echt hun deuren moesten sluiten, is bij ons de drang naar gezelligheid hoog gebleven. Een fantastisch Sinterklaas evenement werd daarvan het resultaat. Met koude, klamme handjes hielden de deelnemers hun biertjes vast en trokken ze in kleine groepjes door heel Utrecht, genietend van het feit dat ze weer een keer de deur uit konden. Iets wat natuurlijk altijd doorgaat, coronacrisis of niet, is de Algemene Ledenvergadering. Als bestuur kom je er tijdens een Algemene Ledenvergadering achter hoe je ervoor staat en wat de leden nog van je verwachten. In een tijd van elkaar weinig zien heb je het gevoel dat je ‘het bestuur’ bent wat minder dan in andere jaren,

maar op een Algemene Ledenvergadering moet je er wel staan. Het is dan ook lastig omdat je in een tijd van corona niet per se de scherpste hebt als in een normaal jaar. Toch probeer je op elk vlak, corona of niet, keihard je best te doen.

In het eerste half jaar hebben we als UHSK dus nog redelijk wat kunnen doen, maar toen begonnen het aantal besmettingen te stijgen en moest de UHSK vanaf 15 december fysiek op slot. Vervelend, maar niet onmogelijk. Met veel goede moed en een piepklein lichtje aan het einde van de tunnel zijn we 2021 begonnen. Wat dat piepkleine lichtje ons gaat brengen weten we niet, maar het is natuurlijk altijd leuk om te fantaseren over wat dat lichtje in ons bestuursjaar kan zijn. Of het reëel is weten wij niet, maar stel je eens voor: het is eind juni en er zijn honderd UHSK'ers op weg naar een externe galalocatie. Iedereen ziet er piekfijn uit, op weg naar een echt lustrumgala. Of wat zou er gebeuren als er ineens een cantus georganiseerd kan worden? Het is zomer en de cantus vindt plaats in de buitenlucht. Waar normaal de meeste mensen vlak voor het begin binnenstromen, staat iedereen nu al vroeg klaar om aan een memorabele en absurde avond te beginnen. Spijkerbroeken met oude jasjes en witte schoenen die de avond niet zullen overleven. De tafels staan er nu nog goed bij en in elke pul zit een codex.

De avond begint en de pullen worden meteen opnieuw bijgevuld. Sneller dan ooit beginnen de eerste mensen naar de wc te kruipen, want wie heeft er nog iets van alcoholtolerantie na een jaar zonder feest. De procantoren zetten liederen in, sleuren mensen naar het podium en zien hoe de eerste emmers benut worden. Of dit dan allemaal op anderhalve meter plaatsvindt, wie weet? Maar dat we elkaar weer allemaal mogen zien. Daar hebben wij zo veel zin in. Het zijn de kleine dingen die een bestuursjaar mooi maken. Al moeten we een week lang met een groep brakke fossielen op de kamer zitten, we doen het allemaal het met heel veel liefde. Op het moment dat deze woorden het papier bereiken, begint het bij ons al te kriebelen. We verlangen ernaar dat we aan de huidige eerstejaars eindelijk kunnen laten zien dat de UHSK een prachtige vereniging is, dat er twee dichtgetikte UHSK'ers in de rol van procantoren keihard naar ons staan te schreeuwen, dat we niet meer het verschil tussen links en rechts weten en dat een ochtend nog slechts bestaat uit spijt hebben van wat je die avond ervoor hebt uitgespookt. De paarse hunkering is groot, heel groot. Voor nu houden we de moed hoog. We kijken uit naar weer de eerste borrels bij de Stadsgenoot en UMTC, een kinderhand is immers snel gevuld. Tot dan zullen we achter de schermen keihard werken om alles uit dit lustrumjaar te halen. Tot zo ver.

Zijn het memes of is het menens?

Door: Gijs Toussaint

Nu de pandemie als een pak sneeuw over de UHSK is gevallen, is het online waar de vereniging nu leeft. Het is dan ook juist online waar een nieuwe hoofdrolspeler zich naar de voorgrond dwingt. Het instagramaccount `uhsk_memes` maakt sinds september vorig jaar furore met memes die vaak tot de kern van de vereniging doordringen. Ze zijn soms een beetje dichtgetikt en soms compleet onbegrijpelijk, maar voor veel mensen vermakelijk. Het account roept veel vragen op, zeker gezien de identiteit van de beheerders zich achter een sluier van geheimzinnigheid schuilhoudt. Wat is het idee van dit account? Is dit een uit de hand gelopen quarantaineproject, of zit er meer achter? Daar waar `uhsk-memes` veel fans heeft zijn er ook critici. Het account is niet bang om tegen belangrijke tenen binnen de vereniging te trappen en menig invloedrijk persoon is al eens doelwit geweest van de mysterieuze grappenmachine. Het gonst van de geruchten over wie hier achter zouden zitten. De journalist in mij wil antwoorden op al deze vragen. Daarom ben ik op zoek gegaan naar de personen achter `uhsk_memes`.

Het idee voor dit avontuur begon bij een suggestie van Berend, een van de meest ervaren Argusleden. Of het niet leuk zou zijn om die gasten van `uhsk_memes` een keer te interviewen. Ik reageerde enthousiast, de vraag was natuurlijk wel waar te beginnen. Maar Berend kwam verrassend uit de hoek. Of ik dan niet eerst mezelf als een van de beheerders bekend moest maken. Ik was duidelijk niet de enige die op zoek was naar antwoorden. De geheimzinnige beheerders gebruikten in hun communicatie blijkbaar vaak de initialen van andere UHSK-leden. Was dit een verborgen hint? Of was het pure afleiding en verwarring? Een ding is duidelijk, dit mysterie zal niet makkelijk te ontwarren zijn.

Ik begin met een simpel bericht via instagram. Ik vraag of de beheerders interesse hebben in een exclusief interview voor de Argus. Ik beloof ook hun identiteit geheim te houden. De eerste reactie hierop is: wat schuift het? Na een aantal dagen van onderhandeling worden we het eens over een krat bier, in ruil voor het interview. Dan volgt een belangrijke vraag: waar en wanneer? ik ben namelijk vastberaden de beheerders fysiek te spreken. Ik wil met eigen ogen zien wie er achter het account zitten. Na lang volhouden krijg ik het eindelijk voor elkaar, de beheerders zijn bereid om op een geheime locatie af te spreken voor het interview.

Het is ondertussen een paar weken na mijn eerste contact, ik heb via instagram een aantal obscure instructies gekregen. Ik loop met het beloofde kratje bier de rode flat van het Tuindorp-West Complex uit, langs station

Overvecht richting Fort Blauwkapel. Ik ga rechts om de kleine gracht heen, nog altijd het spoor volgende. Eenmaal lang het kleine woonwagenkamp sla ik rechtsaf, richting het Noorderpark. Ik heb de instructie gekregen naar cadeauwinkel Kadokeus te gaan. Ik sta onder het viaduct klaar om over te steken terwijl de A27 boven mijn hoofd raast. Plotseling stop er voor me een zwart bestelbusje. De schuifdeur gaat open en het busje blijft afwachting staan. Het is duidelijk dat dit voor mij bedoeld is. Voorzichtig stap ik naar binnen en ga op de achterbank zitten. Vrijwel meteen gaat de schuifdeur met een harde klap dicht en begint het busje te rijden. Ik heb geen idee waar we naartoe gaan, de ramen zijn geblindeerd. Na amper twee minuten stopt het busje alweer. Het kan toch niet dat we er nu al zijn? Van vooruit de bus klinkt een diepe grom: “Doe godverdomme je gordel om”.

Na ongeveer een kwartier rijden stopt het busje weer. Ik heb geprobeerd te volgen welke kant het opging maar na een paar rotondes was ik het volledig kwijt. De deur gaat open en ik stap aarzelend naar buiten, mijn ogen afschermend voor het felle daglicht. Het is ondertussen gaan regenen. Ik zie nu mijn chauffeur voor het eerst, ik herken hem niet. Hij begint een verlaten bedrijventerrein op te lopen en ik volg hem, wat moeilijk gaat met mijn tas en het kratje. Aan het eind van het terrein staat een trieste loods die de winter nauwelijks lijkt te overleven. Het dak is vergeeld en lekt aan alle kanten. Hier gaan we naar binnen. De loods is van binnen leeg op de hoek linksachter. Daar is met witte plastic platen een vierkante ruimte afgebakend met een klein deurtje in de voorste wand. De chauffeur loopt er recht op af en doet de deur voor me open. Niet had me kunnen voorbereiden op wat ik toen aantrof.

Als ik naar binnen stap denk ik even dat ik gedrogeerd moet zijn. De ruimte waar ik binnenkom is een perfecte replica van de UHSK-kamer op drift 21. De banken, het bureau, de kasten met de foto's erop, de grote kaart met alle excom-reizen, de groentetassen in de hoek en zelfs de vlaggen. Alles is een perfecte kopie van de kamer waar ik voor het laatst bijna een jaar geleden binnen stapte. “Kom binnen Gijs”, mijn verbazing wordt nog groter. De chauffeur herkende ik niet, maar deze mensen herken ik meteen. Er wordt gebaard dat ik op de grond moet gaan zitten, vlak voor het tafeltje waar een pot lauwe koffie op staat. “Bier of koffie?” vraagt de persoon die achter het bureau is gaan zitten. “Koffie alsjeblieft” er wordt me prompt een biertje in de hand geduwd, het is 1 uur 's middags. Ik voel me hier niet per se onveilig maar ik voel me ook niet helemaal zeker van mijn zaak. Ik weet niet hoe lang dit welkom zal duren. Ik begin dus snel met het interview.

Waarom willen jullie anoniem blijven? Waar zijn jullie bang voor?

Dit soort vragen krijgen. Laat ons gerust!

Wat heeft jullie bewogen dit op te zetten?

Zugzwang, weltschmerz, scheppend nihilisme, agressief medelijden en totale misantropie.

Welke mensen willen jullie bereiken met jullie account?

Alleenstaande moeders in de leeftijdscategorie 39-45 en Sam Bus.

Met deze eerste antwoorden krijg ik niet echt het gevoel dat ik serieus genomen wordt. De beheerders lijken dit interview eerder als een meme te zien dan een kans om hun verhaal te doen.

Een kijkje achter de schermen wellicht; hoe komt een meme tot stand?

Meestal ontspringt het idee van meme na het drinken van zes tot zeven speciaalbier dan wel wijn dan wel sigaretten. De toepassing laat daarna graag niet lang op zich wachten. Voor ons zit de spanning hem dikwijls in de vraag of ook andere, niet-dronken mensen de meme in zo'n situatie zullen waarderen. Als de dag erna blijkt dat de meme in goede aarde is gevallen, is onze vreugde dubbel zo groot.

Dit antwoord is dan weer wat serieuzer, hier kan ik wat mee.

Hoe zouden jullie de rol van uhsk_memes binnen de UHSK omschrijven?

uhsk_memes heeft geen enkele associatie met de UHSK. Uhsk_memes is een onafhankelijk ondernemer en onderzoeksjournalist.

Hoe zouden jullie de relatie tussen uhsk_memes en de UHSK omschrijven?

Als die tussen Wilfred Genée en Johan Derksen.

Wat is jullie reactie op de kritiek dat jullie de UHSK niet zouden respecteren? Is niks meer heilig?

Zoals al gesteld heeft uhsk_memes geen enkele band met de UHSK en distantiëren wij ons uitdrukkelijk van de woedende menigte die zich vaak naar aanleiding van onze memes in Drift 21 verzamelt.

Dit is dan weer een opmerking waar ik weinig van snap, ze roepen verder nog wat over politiepaarden en law en order maar er is geen touw aan vast te knopen. Als ik verder vraag willen ze alleen zeggen dat UHSK-paars heilig is.

Waar gaat uhsk_memes naartoe? Wat is jullie blik op de toekomst?

Op deze vraag krijg ik het raarste antwoord nu toe. De beheerders steken een niet te volgen verhaal af over beurzen, de AEX rentepercentages, winst en nog veel meer. Het is ook moeilijk te verstaan omdat ze de hele tijd de slappe lach krijgen. Ik twijfel niet meer aan de vraag of ze mij serieus nemen, maar nemen ze zichzelf wel serieus? Ik wil toch een antwoord hebben op deze vraag, dus ik ga door. Ook al voel ik dat ik niet lang meer welkom ben.

Het antwoord over jullie toekomst zal voor veel lezers niet te begrijpen zijn, wat is nou concreet jullie toekomstplan?

Waarom zouden wij een toekomstplan hebben?

Nou jullie invloed op UHSK-leden is significant te noemen, hebben jullie geen plannen die invloed ergens voor te gebruiken?

We hopen dat UHSK-leden minder snel heil zoeken in de eerste de beste brulaap die wat leuke internetplaatjes fabriceert.

Misschien is dit wel het punt, misschien nemen deze mensen zichzelf totaal niet serieus. Als ik een half uur later weer onder de A27 sta ben ik enigszins teleurgesteld in mezelf. Ik heb alleen nog maar meer vragen over deze mensen. Maar als zij zich niet serieus nemen, waarom zouden wij het dan doen? Misschien heb ik hier teveel achter gezocht. Misschien moeten we het account wel gewoon nemen voor wat het is; stom maar wel grappig.

Lunch op de meeloopdag: *bestaat* UHSK-leden:

Antoni van Leeuwenhoek, een aparte wetenschapper?

Door: Lars Brull

Een bijzondere tijd.

Antoni van Leeuwenhoek (1632-1723) beter bekend als de vader van de moderne microbiologie stierf op 90-jarige leeftijd in Delft. Van Leeuwenhoek leefde in een bijzondere tijd. Deze tijd staat beter bekend als de Gouden Eeuw van de Nederlandse Republiek. Van Leeuwenhoek heeft bijgedragen aan het succes van Nederland tijdens de zeventiende eeuw vanwege zijn opmerkelijke ontdekkingen binnen de microbiologie.

De Nederlandse specialiteit van vergroten.

De Nederlanders waren tijdens de zeventiende eeuw gespecialiseerd in het vergroten van voorwerpen. De eerste telescoop werd bijvoorbeeld in 1608 uitgevonden in de Nederlandse Republiek. Het jaar daarop werden deze telescopen zelfs verkocht in Italië. Astronomen konden vanwege deze uitvinding tot verschillende ontdekkingen komen. Dankzij de telescoop ontdekte Christiaan Huygens (1629-1695) in 1655 dat de planeet Saturnus een maan (Titan) had.

Naast de telescoop werd ook de microscoop uitgevonden aan het begin van de zeventiende eeuw in de Nederlandse Republiek. Van Leeuwenhoek wordt vaak aangewezen als de ontdekker van de microscoop. Dit is echter verkeerd. Van Leeuwenhoek heeft de microscoop niet uitgevonden, maar hij heeft de microscoop wel verbeterd. De eerste microscoop bestond uit twee achter elkaar geplaatste lenzen. De microscoop van Van Leeuwenhoek bestond uit een kleine en bolvormige lens. Dit soort lenzen

werden geblazen in de juiste vorm en vervolgens bijgeslepen. Van Leeuwenhoek bouwde honderden microscopen met bolvormige lenzen. Hiermee wist hij opmerkelijke resultaten te behalen. De lenzen van Van Leeuwenhoek boden gewoonlijk een vergroting tot 170 keer. De beste lens die van hem bewaard is gebleven, wist een vergroting te bereiken tot 266 keer.

Van textielondernemer naar wetenschapper

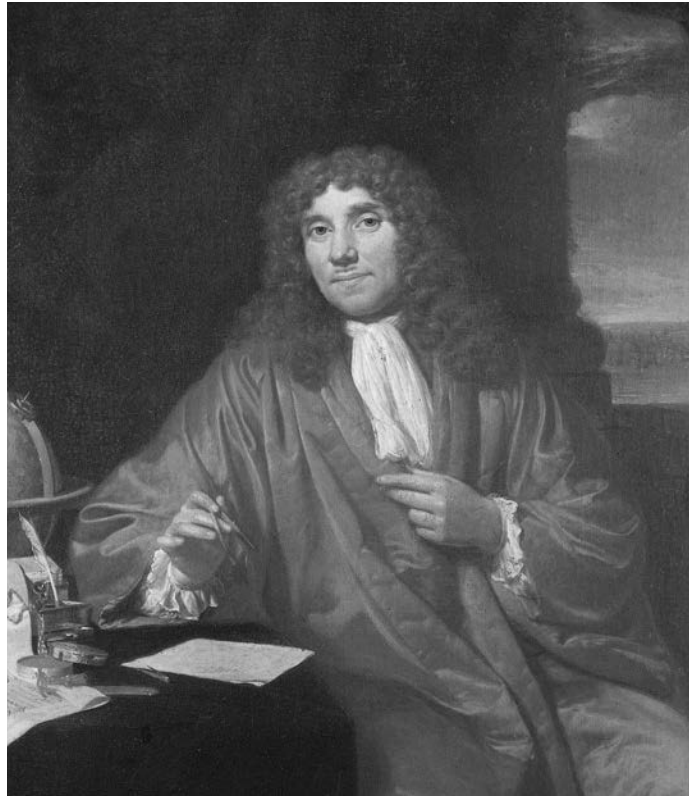
Van Leeuwenhoek was eigenlijk gewoon de zoon van een mandenmaker en werd zelf ook een ambachtsman. Hij werd textielondernemer van beroep en bekleedde later in zijn leven verschillende stedelijke ambten in Delft. Zijn taken als ambtsman werd gedaan door anderen, in ruil voor een deel van zijn loon. Hierdoor wist Van Leeuwenhoek genoeg tijd vrij te maken voor zijn wetenschappelijke interesses. Waar deze wetenschappelijke interesses vandaan kwamen is tot op de dag van vandaag nog steeds een raadsel.

Opvallend genoeg had Van Leeuwenhoek geen universitaire opleiding gedaan. Daarnaast kende Van Leeuwenhoek ook geen Latijn of andere vreemde taal. Geheel ongeschoold was Van Leeuwenhoek natuurlijk niet, aangezien hij in 1669 een examen voor landmeter had afgelegd. Voor dit examen moest je wiskunde beheersen, dus waarschijnlijk was Van Leeuwenhoek hierin geschoold. Ondanks het ontbreken van een universitaire opleiding weerhield dit Van Leeuwenhoek er niet van om zich bezig te

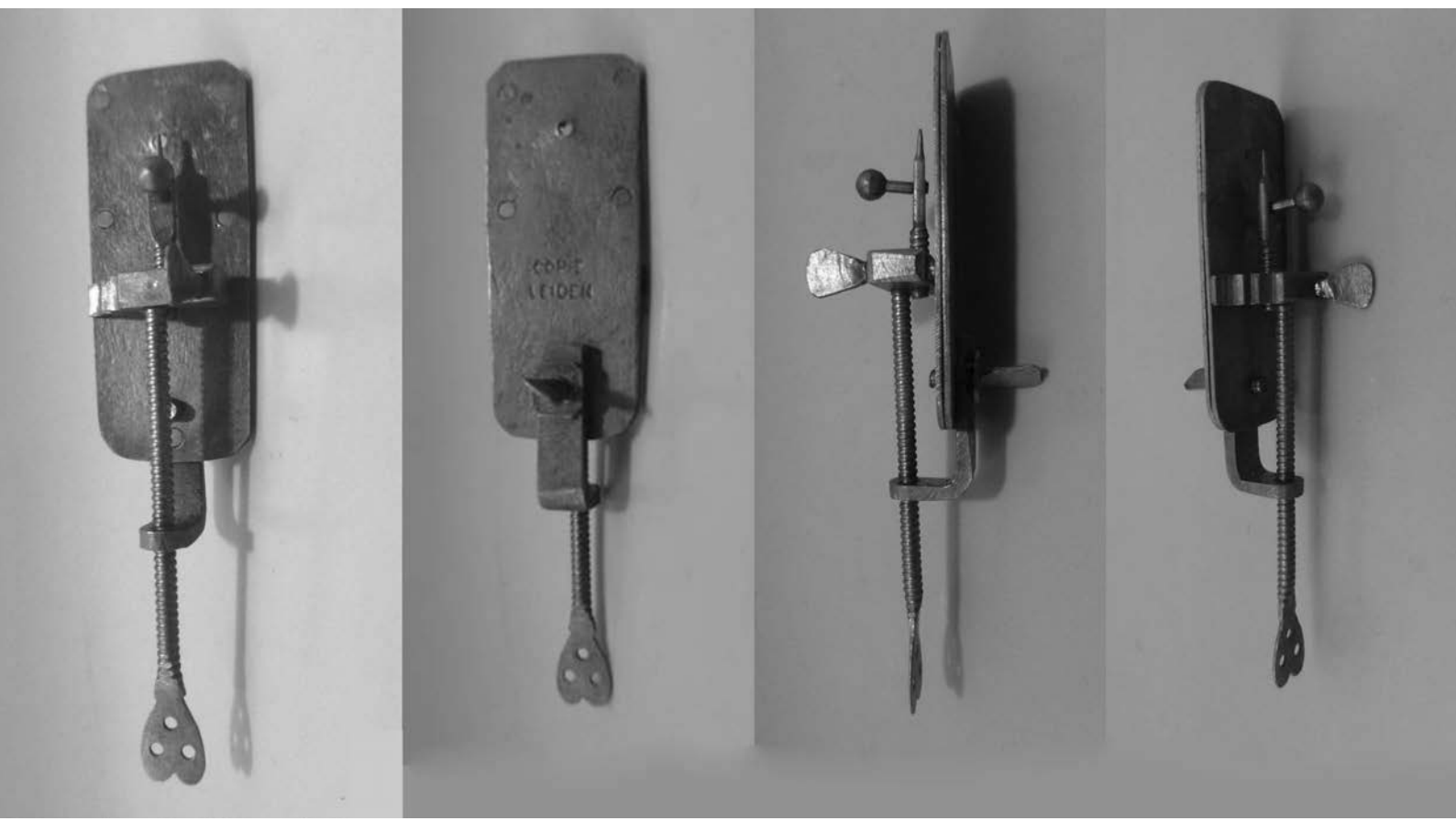
houden met de wetenschap. In Londen werden zijn ontdekkingen in 1670 met veel interesse gevolgd. In 1680 werd Van Leeuwenhoek zelfs lid van de Royal Society. Dit lidmaatschap kreeg hij vanwege zijn bijdrage binnen de microbiologie.

Van Leeuwenhoek stuurde in totaliteit 375 brieven naar de Royal Society waarin hij zijn bevindingen optekende of omschreef. Uit deze brieven bleek dat Van Leeuwenhoek verschillende ontdekkingen heeft gedaan (denk hierbij aan de ontdekking van waterluizen, bacteriën en spermacellen). Veel van deze ontdekkingen werden nooit als wetenschappelijke artikelen gepubliceerd, aangezien Van Leeuwenhoek een voorkeur had voor brieven. In 1673 legt hij uit waarom hij zijn bevindingen niet publiceerde.

‘Ik ben door verschillende mensen meermalen aangemoedigd om datgene wat ik door mijn recente uitgevonden microscoop zag aan papier toe te vertrouwen. Dat heb ik steeds afgeslagen, ten eerste omdat mijn stilistische vaardigheden te beperkt zijn om mijn ideeën goed uit te drukken; ik ben bovendien niet geschoold in taal of kunst maar in de handel, en ten derde heb ik weinig zin in tegenwerpingen of kritiek van anderen’

Van Leeuwenhoek blijft een opmerkelijke wetenschapper vergeleken met andere wetenschappers uit zijn tijd. Ondanks zijn beperkingen op het gebied van opleiding of taal wist Van Leeuwenhoek toch tot de meest revolutionaire ontdekkingen te komen, waardoor hij tegenwoordig bekend staat als de vader van de microbiologie. Van Leeuwenhoek dient hiermee als voorbeeld voor de Nederlandse samenleving, omdat je zonder enige opleiding of kennis van taal toch tot de meest bijzondere ontdekkingen kunt komen.

The Anarchist who came from America

By: Arturo Tripiciano

Italy, the countryside of Prato

17 June 1900, early afternoon

Rolling, smooth hills, covered as far as the eye can see by golden grain fields, olive groves and vineyards. Every now and then lavish villas surrounded by cypresses. A sky so blue -not a cloud was in sight that day- and a sun so radiant, heralds of the torrid months to come. Near the city of Prato, the peace of this idyllic Tuscan landscape was interrupted by the sound of gunfire coming from the shooting range just on the outskirts of the town.

The field was slightly more crowded than usual, mainly with young and wealthy bourgeois socialites. Among the visitors of the facility, however, one customer was extremely different from the others: not in every aspect, as he too used to dress in a distinguished and elegant way, but definitely in spirit.

The man is Gaetano Bresci. Athletic and good looking, with hair as black as coal and a slicked moustache. Despite being born there in Prato, he had been living in America for two years and just made his return to Italy on board the steamer Guascogne exactly one month prior. For the last few weeks, he had been training his aim almost every day.

Like his mind, the gun he used was drastically different from those who usually made their appearance at the range: a Harrington & Richardson five-shot revolver: .38 calibre, cheap and easily concealed.

A revolutionary's weapon. An anarchist's weapon.

For practice targets he uses empty wine flasks, lying them on the ground and trying to hit the bottom by shooting through the bottleneck without damaging it. A difficult feat, which usually failed more often than not. Nonetheless, day after day he began noticing a considerable improvement in his marksmanship skills.

After all, to kill a king, one needs good training.

Monza

29 July 1900, late evening

The scorching sun of past June had kept his promise, and a fiery summer had been engulfing Italy with its embrace over the last month. Even now after the sun had already set for some two hours, the streets and walls of the city of Monza were still slightly warm to the touch, making standing amidst the huge crowd almost unbearable. The cheering lot -hundreds of people- awaited eagerly, massed on both sides of the street which from the city centre led to the Royal Villa. Tricolour flags and ribbons were waving in and over the crowd, and the cries of "Long live the king!" and "Italy! Italy!" boomed throughout the street.

The king of Italy, Umberto I, had come to the city that day to attend the closing of the gymnastic competition hosted by the Forti e Liberi athletic association. Rumour went around that as he congratulated the athletes of the teams from the cities of Trento and Trieste, he had said: "I am glad to be among Italians", much to the joy of the numerous irredentists and nationalists in the ceremony audience, who had acclaimed the monarch with jubilee and applause. And now, as the event had drawn to a close and the king was on his way to return to the Royal Villa, most of the population of Monza joyously poured onto the streets to witness and acclaim his passage. Among them, sombrely dressed in an elegant black suit, with a gaze weighed down by the doubt and determination of one who is about to open fire upon history: Bresci.

I must look awfully pale, he thought, someone will notice.

He kept looking around, nervously, trying to see how many Carabinieri gendarmes were in the vicinity. From his point of view – in the second row of the crowd, as close as possible to the street as he managed to get-, he saw at least four of them, uniform and plume hat and all, restraining the mob from getting onto the street. At a certain point he inadvertently locked eyes with one of them and his heart skipped a beat.

The loaded revolver was hidden in the right pocket of his coat. Five rounds, the point of each bullet having been

carefully carved with a cross shape, so they would split apart and expand inside the body of the victim and make the wound so much deadlier. The gun felt so much heavier than its small frame suggested.

Why the hell am I here?
What the hell am I trying
to accomplish--how
can I hope to do it--
I can't do it--it will
never work out--this
will not be like the
range--I will miss.

I will die
I am going to die
I am dying
Why am I here?
...

I am here for the dead of
Milan of two years ago.

I am here for the medal the king gave to the
general Fiorenzo Beccaris, who had the cannons fire on
the protestors.

They were starving. They were asking for bread, and
their request was smothered in blood. And eighty-one
men, women and children were left dead on the ground.

And for everyone else who didn't die that day. For every
beggar, worker and proletarian who is oppressed by the
lies that are State and Authority. Tonight they will have
their revenge.

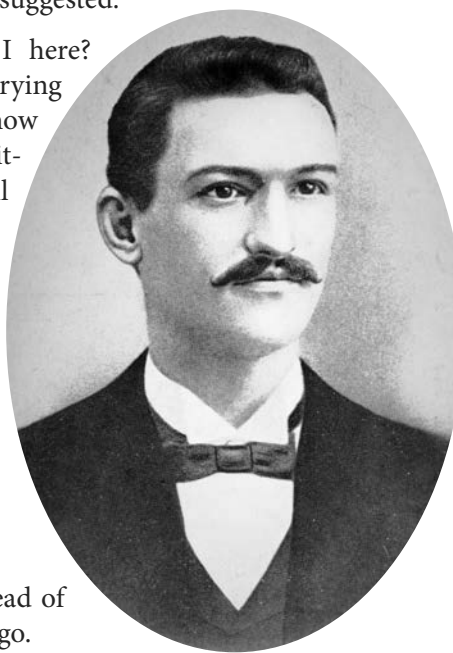
His heart began to beat slower, and he took a deep
breath. Around him the people cheered ever louder:
"There he is! Long live the King! Long live Umberto!"
Bresci put his hand in his pocket and firmly gripped the
revolver's handle. He stretched himself as far as possible,
and caught a glimpse of the royal coach, pulled by four
beautiful black horses, turning the corner and heading in
their direction. It was time.

Bresci had waited days and then hours for this moment,
and now only a few seconds were left. Nonetheless, they
felt as long as those days and hours. Every meter the
carriage made in his direction lasted an eternity. He could
see the king now, standing yet curved and shrunken by
age, smiling and waving jovially to the crowd, now and
then adjusting his distinctive white moustache, almost
comically large.

He doesn't look that much of a man. He isn't. Just an old
fool with too much power.

The carriage was now in front of him. A last, deep breath,
and Bresci leaps.

With his left hand, he shoves the man in front of him to

the side, pushing him to the ground. At the same time,
his right hand draws the gun from the pocket and takes
aim. The man shouts something but Bresci doesn't hear
what. Time has reached a standstill.

The first shot is fired, the king is hit in the shoulder. Or
was it the neck? Did I miss him? The crowd and the
Carabinieri start to realize what is happening.

Bresci almost unconsciously, lowers the hammer of the
revolver and fires another round. The king is hit in the
chest. I hit him, I've done it. The Carabinieri identify the
shooter and run for him, fighting against the panicking
crowd.

The third shot hits the king in the heart. He is dead.
The old man's mouth is ajar, spilling a trickle of blood.
"Onward, I believe I have been shot" are his last words.
The coachman whips the already frightened horses and
the carriage bolts ahead, set on a frantic ride for the
Royal Villa. Umberto I arrives there, already dead.

Meanwhile, Bresci is on the ground, bleeding from his
nose and a cut above his eye. The Carabinieri tackled
him as he was firing the fourth shot and then kicked the
gun from his hand. As they drag him through the crowd,
he does not resist. Around him, people are screaming for
blood. They want the anarchist's head, they want it now.
The Carabinieri have to form a ring around him to avoid
the lynching. As they move, stones start to fly.

"We should give them what they want and let them tear
your head off, that's what you deserve! Do you realize
what you have done, you anarchist son-of-a-bitch? You
shot the king, you goddamn bastard" the Carabinieri
captain shouts in his ear, as the gendarmes tighten
around Bresci to shield him better from the fury of the
crowd.

Beccaria square courthouse, Milan

29 August 1900

Trial of Gaetano Bresci

"Does the defendant have anything to add to his
testimony hereby presented?"

"I did the deed myself. No accomplices. The intention
came by seeing so much misery and so many persecuted.
One must go abroad and see for himself how Italians are
treated! They named us 'pigs'..."

"Do not digress"

"Alas, I will say that I am indifferent to the sentence. It
does not interest me. I'm convinced I wasn't wrong in
doing what I've done. I do not intend to lodge an appeal.
I appeal only to the next proletarian revolution"

"Do you admit assassinating the king?"

"I didn't kill Umberto. I killed the King. I killed a
principle."

Het pechschip van de Tweede Wereldoorlog

Door: Berend van der Hoop

Het aantal bijzondere heldhaftige verhalen over de Tweede Wereldoorlog kent geen einde. Talloze boeken en films vertellen over gebeurtenissen die de oorlog tekenden en mensen die het onwaarschijnlijke overtroffen aan de kant van alle strijdende zijdes. Al dan niet waargebeurd, dit soort verhalen zijn de belangrijkste elementen voor het herinneren van deze verschrikkelijke periode. Het is dan ook niet gek dat er minder verhalen de ronde doen over de blunders en fouten die begaan werden, al helemaal als deze zo ongeloofwaardig zijn dat het wel komedie lijkt. Natuurlijk bestaan deze verhalen wel en zijn veel ervan toch ook echt gebeurd. Bijvoorbeeld het verhaal van de Britse soldaat die met zwaard en boog vocht, of de Poolse beer die aan het front in Italië zat. Opmerkelijke verhalen zonder dramatische consequenties. Het verhaal dat hier verteld gaat worden is net zo opmerkelijk, maar helaas niet zonder consequenties. Een verhaal uit de Tweede Wereldoorlog dat bijna niet waar kan zijn, maar wat zeker echt gebeurd is: het schip met de meeste pech van de hele oorlog.

Vanaf dat moment was de Porter gedoemd tot een oorlog vol pech en mislukkingen

Al voor de oorlog was de Amerikaanse marine een flinke machtsfactor, vandaar de poging om deze grotendeels uit te schakelen bij Pearl Harbor. De marine bleek doorslaggevend te zijn voor de geallieerde overwinning, vooral in de oorlog tegen Japan. Helaas was deze formidabele zeemacht niet perfect en die imperfectie kwam in de vorm van de USS William D. Porter. De Porter was een destroyer die voor het eerst te water gelaten werd op 27 september 1942. Al voor het überhaupt water

aangeraakt had, vergat het haar ankers goed te lichten, waardoor deze bleven haken aan de schepen direct naast haar. Vervolgens trok het een groot deel van de romp van die schepen met zich mee het water in. Vanaf dat moment was de Porter gedoemd tot een oorlog vol pech en mislukkingen.

De eerste officiële missie van de Porter was er niet zomaar een: een geheime missie om de bekende USS Iowa te escorteren naar Noord-Afrika. Op de Iowa bevond zich niemand minder dan Franklin D. Roosevelt, de Amerikaanse president, onderweg naar de conferentie van Teheran. Samen met een flinke escorte vertrok de Porter naar Afrika. Er werden geen problemen verwacht met de hoeveelheid grote oorlogsschepen die aanwezig waren. De enige taak die de escorte had, was uitkijken naar Duitse U-Boten, de onderzeeërs. Hiervoor waren de schepen uitgerust met dieptebommen. De eerste fout van de Porter gebeurde toen ze per ongeluk een stel van die bommen vanaf het dek lanceerde. De explosie alarmeerde de hele escorte, en meteen werden noodbevelen afgekondigd en stond iedereen paraat om de president te verdedigen. Als voorzorg tegen de onderzeeërs was er ook de hele reis een radiostilte afgekondigd. De Porter werd gedwongen deze te verbreken om uit te leggen wat er gebeurd was. Gelukkig kon de escorte veilig verder.

President FDR verveelde zich ondertussen op de Iowa en aangezien hij erg gefascineerd was door de marine en oorlogsschepen, vroeg hij om enkele demonstraties tijdens de reis. De Iowa begon daarom een luchtafweeroefening: ze lanceerde enkele luchtballonnen, bedoeld als doelwitten voor de luchtafweer. Het schip miste echter een aantal ballonnen, en de Porter vond het een leuk idee om eens te helpen. Dit ging redelijk goed, en daarom vroeg FDR vervolgens of het schip een torpedo-oefening

wilde uitvoeren. Er zouden enkele ongewapende torpedo's richting de Iowa afgevuurd worden, die dus niet ontploften en zonken voor ze iets raakten. De Porter begon enthousiast met de oefening en deed een poging om te laten zien wat ze kon. De eerste torpedo deed niets. Met een pufje lucht bleef het gewoon in de lanceerder zitten. Dus vuurde ze snel een andere torpedo af. Op het moment dat deze het water raakte beseftte de bemanning dat ze zojuist een gewapende torpedo op de Iowa hadden afgevuurd. Een kort moment van totale paniek later probeerden ze de Iowa te waarschuwen met lichtsignalen, aangezien de radiostilte nog steeds niet verbroken mocht worden. De signalist had echter niet helemaal zijn ochtend en signaleerde iets in de trant van: 'er komt een torpedo op jullie af vanaf de andere kant, en wij gaan nu achteruit varen'. De Iowa snapte er natuurlijk vrij weinig van. Toen de torpedo wel erg dichtbij de Iowa kwam, besloot de bevelhebber van de Porter dat het waarschijnlijk erger zou zijn om hun president op te blazen, dan om de radiostilte te verbreken. De Iowa kon net op tijd uitwijken en de torpedo ontplofte achter het schip. FDR kon de hele heisa wel waarden, en zat zelfs te kijken vanaf het dek. Ondanks zijn amusement, werd vervolgens de hele bemanning van de Porter gearresteerd en terug naar Amerika gestuurd. Uiteindelijk werd alleen de verantwoordelijke voor het afvuren van de torpedo vastgehouden.

Hij kwam voor de krijgsraad voor nalatigheid en poging tot doodslag op de president. De president kwam echter zelf tussenbeide en liet hem vrijspreken, omdat hij dacht dat het maar een ongelukje was. De Porter en haar bemanning werden echter wel naar een plek op de aardbol gestuurd waar ze wat minder schade aan konden brengen. Ze werden een tijd gestationeerd in de Beringzee, om de Amerikaanse staat Alaska te verdedigen. Geen van de asmogendheden had daar nog iets te zoeken gehad, dus konden ze er ook geen blunders maken, zo dacht de marineleiding. Natuurlijk vond de Porter een manier om dat wel te doen. Ze lagen voor anker voor een legerbasis toen ze een feestje aan dek besloten te houden. Een van de bemanningsleden zou, onder invloed van enkele versnaperingen, een van de lichte kanonnen van het schip hebben afgevuurd.

Vervolgens vond een legerofficier zijn achtertuin op de basis volledig omgespit terug. Ondanks dit akkefietje werd het schip in 1945 weer geschikt voor inzet geacht en naar de Stille Oceaan gestuurd.

In juni nam het daar deel aan de slag om Okinawa, waarbij ook uitgebreid op zee werd gevochten. Deze periode in de oorlog is berucht om het toenemende gebruik van Kamikazepiloten door de Japanners. Destroyers zoals de Porter werden speciaal ingezet als verkenners tegen Kamikazes, om de vliegtuigen voortijdig te ontdekken bij een aanval, en ze eventueel uit te schakelen. Verrassend genoeg - na alle fratsen van het schip - was de Porter hier een tijdje erg effectief in. Het kon echter niet ontsnappen aan haar pechreeks. Op 10 juni 1945 vloog een oud barrel van een Japans vliegtuig als Kamikaze op de Porter af. De bemanning wist het vliegtuig gemakkelijk neer te schieten en het stortte in zee op een redelijke afstand van het schip. Het zonk en de bemanning van de Porter dacht dat ze weer ontsnapt waren aan het noodlot. Wat ze niet wisten, was dat het vliegtuig vlak onder het wateroppervlak bleef drijven. Onwetend voer de Porter recht over het vliegtuig heen, tikte het aan met de kiel en liet het ontploffen recht onder het schip. De explosie raakte gelukkig geen van de bemanningsleden, maar het schip was zwaar beschadigd. Na enkele uren aan pogingen tot reparaties werd het bevel 'Verlaat het schip' gegeven. Twaalf minuten later was de USS William D. Porter volledig gezonken, maar was er miraculeus niemand van de bemanning omgekomen. Daarmee bleek er ironisch genoeg bij het zinken van het schip een einde te komen aan de grote reeks van pech.

Het zijn verhalen als deze die je niet zou verwachten van de Tweede Wereldoorlog, die het zo eindeloos meer boeiend maken. Een schip en een bemanning met eindeloze pech en mislukkingen, die toch met een happily-ever-after eindigen, in dit geval voor de bemanning. Hoewel bronnen over dit schip schaars zijn, en een aantal van de beschreven gebeurtenissen betwist worden, is er genoeg over bekend om het een bijzonder waargebeurd verhaal te maken. Ook iets vreselijks en ingrijpends als de Tweede Wereldoorlog heeft zo zijn humoristische en opbeurende verhalen.

City of Anarchy, City of Darkness: Kowloon Walled City

GESCHIEDENIS

By Stuart Duncan

Kowloon Walled City was the densest place in the world ever. At its height in the 1990s, the 6.5-acre city had a population of at least 33,000 people (with estimates of up to 50,000). That is a population density of at least 3.2 million per square mile or 1.2 million per square kilometre. To put that in perspective New York has a population density of 27,000 per square mile; for New York City to get as dense as Kowloon, every man, woman and child living in Texas would have to move to Manhattan!

Kowloon Walled City began as a military fort in Kowloon, a region in mainland China. In 1898 China granted a ninety-nine-year lease to Great Britain giving them control of Hong Kong, Kowloon, and other nearby territories. However, Kowloon Walled City would remain under Chinese jurisdiction. From its beginnings as a military fort to keep British expansion in check the enclave evolved into something very different, eventually becoming The City of Anarchy; a settlement caught in legal purgatory as both China and the British-run Hong Kong government ignored it.

Laws, regulations, and building codes were not enforced. The city's structures were packed so tightly against each other that the whole area became an amalgam of narrow passageways, rooms, buildings and industry. The whole place seemed like one massive structure; part architecture, part organism. Tangles of cables and pipes covered every surface, like one giant circulatory system connecting a series of veins and arteries to keep the city alive. The city expanded in an organic manner, like a living organism responding to the people's needs. Despite having no formal refuse collection, water or electricity the city continued to flourish.

Kowloon became an autonomous, ungoverned den of iniquity. The legal grey zone between Chinese and British control made it attractive to displaced and marginalized people. It attracted gangsters, drug addicts, sex workers and refugees. However, many normal people from all over China similarly found opportunity there. Winding your way through the warren of corridors and passageways one could find hundreds of factories producing everything from fish balls to gold balls. Unlicensed doctors and dentists clustered together, servicing the population of

Kowloon and those from outside the city searching for a bargain deal. Gambling parlours lined up alongside strip clubs and pornographic cinemas. Peppered in between these were drug dens. There was no law to speak of. This was an anarchist society, self-regulating and self-determining. A territory within a territory, a city within a city, a territorial block at once contested and neglected.

Despite being known by locals as Hak Nam – the City of Darkness, many of the city's residents enjoyed the sense of community one could find living there. Despite all the anarchy, an order did emerge. There was an informal school, a resident's organisation settled disputes, and one could even receive mail in the city from Mr. Lui, the single postman that serviced the region. All this meant the Walled City had a village culture because of the tight living and working quarters. To escape the smelly, humid conditions of lower levels, residents would hang out on communal rooftops. Here people would do laundry, homework, or practice instruments. It was like a strange urban garden. There were tons of household refuse, but it was a welcome escape from the hustle and bustle of below.

Despite the silver linings that the City of Darkness offered to the outside world, it was viewed by both the Chinese and British governments as intolerable. In 1987, the two governments agreed to tear down the city. Kowloon Walled City was torn down in 1993 – leaving behind a legacy of anarchy, but also a legacy of community.

Provo's en de Avondklok

Door: Beau Visser

Veel Nederlanders maken geregeld grappen over de autoriteiten. Mark Rutte wordt zo nu en dan voor paal gezet en Willem Alexander heeft in het verleden de volle laag gekregen naar aanleiding van zijn drankgebruik als student. De naam 'Prins Pils' staat om die reden nog vers in het geheugen van velen. Ook met de befaamde uitspraak van Máxima, 'hij is een beetje dom', is de draak gestoken. Dit zie ik niet als verzet tegen de gevestigde orde, noch als majesteitsschennis. De Nederlandse identiteit is verankerd in nuchterheid, waar een kritische blik bij komt kijken. Vooral jongeren kennen de gewoonte om vraagtekens te zetten bij de gevestigde orde. Tegenwoordig slaat dit op coronamaatregelen zoals de avondklok. Na negen uur 's avonds zijn de straten stil, maar het ongenoegen was luid en duidelijk tijdens de avondklokprotesten. Inmenging van de politie was nodig om schade aan winkels te beperken. Het beeld van

de mensen die aan deze rellen deelnemen is niet positief. Protest vond in grotere mate plaats tijdens het jaar 1966, al waren de Provo-strategieën gewiekster dan de recente beroering op straat.

In 1965 werd de Provo-beweging gestart door, onder andere, de studenten Roel van Duijn en Rob Stolk. De groep had anti-autoritaire ideeën, en probeerde deze te vertalen naar actieplannen binnen de grenzen van Amsterdam. Een welbekend voorbeeld is het Witte Fietsenplan. Robert Jasper Grootveld, kunstenaar en Provo, voelde weinig voor het groeiende aantal auto's in Amsterdam. Om fietsgebruik te vergroten, verzonden Provo's het plan om bepaalde fietsen collectief bezit te maken. Witte fietsen zonder slot zouden over heel Amsterdam te vinden zijn. Iedereen mocht ze gebruiken om ze vervolgens weer ergens achter te laten. Met onze hedendaagse kennis over CO₂-uitstoot blijkt dit initiatief een revolutionair klimaat project. De politie stak hier echter een stokje voor en nam alle fietsen in beslag. Zonder slot werden ze gezien als gevonden voorwerpen en meegenomen naar het depot.

Opvallend aan hun tactiek was de geweldloze aanpak. Zonder agressie maakten ze hun naam evengoed waar en provoceeden ze de Nederlandse autoriteiten. De politie werd meerdere keren te kijk gezet door deze groep jongeren. Een voorbeeld is hun reactie op de spandoeken

van de studenten. Bij een Provo-demonstratie dwong de politie enkele demonstranten om hun spandoek in te leveren, vanwege de provocerende teksten. Toen enkele Provo's later echter terugkwamen met een spandoek waar 'Vrijheid van Meningsuiting' op stond geschreven, ondernam de politie maatregelen. De spandoekdragers werden gearresteerd. Het volgende 'Recht op Demonstratie'-spandoek ondervond hetzelfde lot. Deze ingrepen, breed uitgelicht in de media, schetsten een negatief beeld van de politie. Stonden het recht op demonstratie en het recht op vrijheid van meningsuiting onder druk? Naar mijn idee toont deze hardhandige handelwijze enkel sterke frustratie bij de agenten. Deze gedachte wordt benadrukt door het volgende spandoek dat in beslag werd genomen. Dit spandoek was enkel een wit laken zonder tekst of symbolen. Demonstreerden Provo's tegen ijsberen in sneeuwstormen? Zonder tekst

of symbolen om rellen uit te lokken, lijkt het of de politie wilde sprongen maakte. Hier kan een vergelijking worden getrokken met een kat in het nauw.

Het imago van de politie werd aangetast door hun strenge aanpak. Naast het verhaal over de inname van een laken, kwam ook het geweld van agenten naar boven. Beelden werden verspreid waarin agenten te zien waren die hun frustratie uitten via de

wapenstok. In groepsverband sloegen ze ongewapende Provo's bont en blauw. Waar Nederlandse omroepen dit liever uit het zicht van de kijker hielden, dachten programmamakers bij de Vlaamse omroep VRT daar anders over. Zo kwamen deze video's toch in Nederland aan het licht, en tekenden de Provo-slachtoffers af tegen de kwade politie.

Recente demonstraties tegen de avondklok zijn moeilijk te vergelijken met de Provo-acties. Waar de Provo's veranderingen probeerden te implementeren door zich aan de regels te houden en geweld uit de weg te gaan, lijken de avondklok-demonstranten juist schade te willen aanrichten. Verzet tegen de gevestigde orde is het doel van beide bewegingen, maar beide benaderingen wekten verschillende indrukken bij het publiek. Demonstraties lijken grotere steun te genieten wanneer een goede reputatie in het oog wordt gehouden.

Anarchie in Spanjes burgeroorlog

By: Ivo van Arendonk

De Spaanse Burgeroorlog van 1936 tot 1939 is een conflict dat vaak wordt vergeten, overschaduwd door de gruwelijkheden van de Tweede Wereldoorlog. Dat is zeer onterecht. Het was het conflict waar voor het eerst steden en andere civiele doelwitten werden gebombardeerd, later herhaald in onder andere Londen, Dresden en Hiroshima, waar de Luftwaffe oefende met haar Blitzkrieg, zo succesvol in de Tweede Wereldoorlog, en waar de samenwerking tussen Hitler en Mussolini werd bevestigd. De uiteindelijke winnaar van de oorlog, generaal Franco, zou nog tot 1975 aan de macht blijven en zijn stempel drukken op de Europese geschiedenis. Het is dat zijn beoogd opvolger, Koning Juan Carlos I, de transitie inzette naar een democratie en daarmee een einde maakte aan een turbulente periode in Spanjes geschiedenis.

De Spaanse Burgeroorlog was een complex conflict. De structuur en het organisatorische aspect van de oorlog is eigenlijk goed samen te vatten met het thema van deze Argus: 'anarchie'. De burgeroorlog was niet als de Amerikaanse Civil War, met twee duidelijk afgebakende partijen. De twee Spaanse kampen bestonden beiden uit een bonte verzameling groeperingen en bewegingen, die in ongemakkelijke verbanden ten strijde trokken. De Republikeinen bestonden uit een verbond van republikeinen, socialisten, communisten, anarchisten, vakbonden, Catalaanse en Baskische nationalisten, loyale eenheden van het Spaanse leger en de welbekende Internationale Brigades. Zij stonden tegenover de Nationalisten, een alliantie van fascisten, rechtse katholieken, anti-marxisten, anti-progressieven en monarchisten, aanhangers van beide troonpretendenten (dat waren er toen inderdaad twee), gesteund door grootgrondbezitters, bankiers, industriëlen en grote delen van het leger. Tot aan de dood van Franco werd de oorlog door propaganda gepresenteerd als een religieuze kruistocht tegen het barbaarse communisme. Maar zoals de samenstelling van beide partijen al doet vermoeden, was het veel ingewikkelder dan dat. Alleen al de weg die generaal Franco heeft afgelegd van commandant op de

Canarische eilanden tot Caudillo is genoeg stof voor een heel boek.

Na jaren van politieke spanningen, afwisselende dictaturen en opstanden, volgde in 1933 een verkiezingsoverwinning van een katholiek-conservatieve partij, die soms flirtte met het nazisme. Om het opkomende fascisme in te dammen in de verkiezingen van 1936, besloten communisten en socialisten samen te werken met linkse republikeinen. Wat volgde was een nipte overwinning van deze nieuwe coalitie, waarna de situatie in Spanje in rap tempo veranderde. Revolutionairen trokken de straat op, kerken werden afgebrand en het land van grootgrondbezitters werd herverdeeld onder de boeren. Gestimuleerd door dit beeld van anarchie, begon een groep fascistische officieren zich te verenigen om een coup voor te bereiden, met de steun van bovengenoemde groeperingen. Deze korte beschrijving van de voorgeschiedenis van het conflict is natuurlijk veel te kort door de bocht, maar voor verdere informatie verwijs ik de lezer graag naar een boek van Paul Preston, *The Spanish Civil War: Reaction, Revolution and Revenge*.

Op 18 juli 1936 was het zover, de coup werd gepleegd, maar dit was in eerste instantie lang niet overal even succesvol. De Nationalisten namen snel controle over de Balearen, de Canarische eilanden, Spaans Marokko, Sevilla en het van oudsher katholieke en conservatieve binnenland. Ondanks deze vlotte opmars, reageerden de andere partijen minstens zo snel: de Spaanse Burgeroorlog was begonnen. De minister-president van de Republiek deelde wapens uit aan de bevolking, die zoveel steden in handen wisten te houden. Door heel het land werden communistische, Trotskistische en anarchistische milities gevormd, die aanvankelijk veel successen boekten. Dit leidde er onder andere toe dat de anarchisten controle kregen over Barcelona en omgeving.

Helaas ontstonden er al gauw scheuren in de grote anti-fascistische alliantie. De verschillende groepen waren

samengekomen in hun gemeenschappelijke strijd tegen het fascisme, maar daar hield de samenwerking ook zo ongeveer op. Over hoe de Spaanse maatschappij er dan wel uit moest komen te zien, waren de geschillen levensgroot. De anarchistische vakbond CNT had niet alleen geleden onder de dictaturen en rechtse regeringen in het verleden, maar ook door toedoen van Stalinisten, sociaaldemocraten en republikeinen. Met name de Spaanse communisten, militair gesteund én beïnvloed door Stalins Sovjet-Unie, waren achter de schermen druk bezig om hegemonie over het Republikeinse kamp te verkrijgen. Meerdere leiders van de Trotskisten, socialisten en anarchisten werden vermoord door agenten van Stalins geheime dienst. De regering was in constante operatie om alle partijen tevreden te stellen, te verenigen, of weer teleur te moeten stellen. Er miste een duidelijke hiërarchie om een geheel verzet tegen Franco's opmars te coördineren, een discipline die wel duidelijk zichtbaar was bij de Nationalistische troepen.

De onderlinge ruzies leidden af van het eigenlijke doel van de samenwerking: het gevecht tegen Franco en zijn schare aan bondgenoten. Die profiteerden, gesponsord door Mussolini en Hitler, behoorlijk van het Republikeinse gebrek aan saamhorigheid. In de bloedige oorlog die volgde, wisten Franco en zijn maten beetje bij beetje heel Spanje te veroveren. Het was, zoals de Engelsen zo mooi kunnen zeggen, een war of attrition,

een ware uitputtingsslag. Het superieure zware materieel van de Nationalisten kwam niet goed uit de verf in de stedelijke gebieden, waar de milities met kleine eenheden, snelle manoeuvres en wegblokkades een soort guerrilla-oorlog wisten uit te lokken. Bijna drie jaar lang hielden de

Republikeinen het uit, tot aan de val van hun laatste bolwerk, de havenstad Alicante. Ondertussen had Franco zijn grip op de maatschappij flink verstevigd. De verovering van nieuwe gebieden ging geregeld gepaard met strenge vervolgingen van praktisch iedereen die sympathisant zou kunnen zijn geweest van de Republikeinen. Zo zijn bijvoorbeeld ook vele vrijmetselaars vermoord door Franco's troepen. Duizenden belandden in beruchte gevangenissen of karige vluchtelingenkampen,

terwijl er ook veel uiteindelijk in de concentratiekampen van de Nazi's omkwamen. Tot aan zijn dood in 1975 regeerde de dictator Franco met harde hand. Zijn repressie jegens communistische elementen, en alles wat daar ook maar een beetje mee te maken had, kon in een wereld gevangen in de Koude Oorlog vrij ongestoord doorgaan. Mede hierdoor is het aantal dodelijke slachtoffers van de Spaanse Burgeroorlog lastig in te schatten, maar inclusief de terreur na de Nationalistische overwinning, loopt dat ruim in de honderdduizenden.

Er zijn talloze oorzaken aan te wijzen aan de uitkomst van de oorlog. De inmenging van Stalin, de grote steun van Hitler en Mussolini, de kwaliteit van de Nationalistische troepen, de afzijdigheid van andere Europese landen, ga zo maar door. Toch zijn voor mij de interne problemen binnen de Republikeinen het meest interessant, al zal ik nooit beweren een kenner te zijn op dit onderwerp en dit aanwijzen als meest voorname oorzaak voor generaal Franco's overwinning. De complexiteit van de Spaanse Burgeroorlog maakt het conflict zo enorm fascinerend, maar het is misschien ook juist die ingewikkeldheid die uiteindelijk haar lot besliste. Hoe anders zou de geschiedenis zijn verlopen als de Spaanse anarchisten en communisten hun verschillen opzij hadden weten te zetten en een krachtige en gemeenschappelijke vuist hadden kunnen maken tegen het fascisme?

Ontsnappen uit de corona-anarchie

Door Huub Mol

POLITIEK

Virus, crisis, en nu een totaal losgeslagen maatschappelijke situatie. De coronasituatie duurt maar voort. Nu we steeds langer binnen zitten, verdwalen in zoom-meetings en al tijden onze dagelijkse structuur missen, krijgen de mensen er genoeg van. Reeds rennen gekken de straat op als quasi-Capitoolbestormers. De onvrede groeit nu we na negen uur in de avond niet meer naar buiten kunnen. We lopen achter op het vaccinatieschema en enig licht aan het eind van de tunnel zien we nog niet. Ondertussen wacht het grootste deel, de geduldige meute, rustig af. De mogelijkheden om een boeiende wending aan de dag te geven, worden minder. Toch zijn er wel degelijk bezigheden in de categorie 'wie het kleine niet eert', die je dag een positieve impuls kunnen geven. Daarom hier een reeks onorthodoxe activiteiten, die je normaal nooit zou doen, maar nu wel kunt ondernemen. Om aan de corona-ellende te ontsnappen.

Kijk zoveel mogelijk De Slimste Mens

De Slimste Mens is een historisch goed spelprogramma, waarin de misverstanden tussen presentator Philip Freriks en Maarten van Rossem de leukste pijler vormen. Van Rossem is voorzitter van de jury, die alleen uit hem bestaat. De omstandigheden maakten het afgelopen seizoen zo mogelijk nog leuker, omdat er geen publiek in de studio aanwezig was. Daardoor werd af en toe pijnlijk duidelijk dat de inmiddels tegen de tachtig lopende Freriks de vragen steeds minder goed kan lezen. Misschien een wijntje teveel op, Philip?

Een extra reden om op NPO Start in te tunen is de deelname van Rob Kemps, oftewel Snollebollekes. Een niet te vermijden spoiler: de artiest van 'links-rechts' en 'nondeju' won uiteindelijk het quizprogramma. Maar dat is geen reden om je tijd niet aan dit schouwspel te besteden. Totaal tegen de verwachtingen versloeg de man van 'Its-zwakstroom' met zijn Wikipedia-kennis gevierde bollebozen. De oer-Brabander stal de show door maar liefst tien afleveringen te overleven en viel op met zijn ongezouten uitspraken en verbazingwekkende kennis. Kemps kan je met zijn opmerkelijke verschijning meteen opvrolijken.

De Slimste Mens is bovendien een interessant spel dat mensen toch altijd even aan de buis doet kluisteren. Voor je het weet kijk je iedere dag. Lekker met huisgenoten of één bezoeker een avond volstoppen met afleveringen is echt een aanrader. Vergeet even alles en stort jezelf in de feitengrabbelton. Dus raadpleeg NPO Start en zet het zomerseizoen nu al in je agenda.

Maak een nutteloze treinrit

Dit is een zwaar onderschatte vorm van dagbesteding. De trein is een plek waar je vanzelf zen wordt. Neem een goed boek mee, laat je telefoon thuis, of neem lekker helemaal niets mee. Vergaap jezelf aan het Nederlandse landschap. Dit is wel een dikke pré als je nog vrij reizen hebt natuurlijk. Je hoeft de provincie Utrecht helemaal niet uit om de meest nutteloze, maar ontzettend rustgevende treinreis te maken. Bovendien zijn de treinen nagenoeg verlaten vanwege de coronasituatie. Hieronder neem ik twee potsierlijke trajecten met je door.

Vanaf Utrecht Centraal kun je bijvoorbeeld de trein naar Baarn nemen. Als je geluk hebt stap je nog een oude, verlaten sprinter in en koers je richting het mooiste gebied binnen de provincie, de regio rondom Soestduinen. De trein stopt bijna elke vijf minuten op de meest nietszeggende stations. Hiervan zijn Soest-Zuid en Soest de treurigste stoppen. Ze staan beide onderaan bij de reizigersaantallen-lijst van de NS met ongeveer 200 in- en uitstappers per dag. Je vraagt je af wat je in deze trein doet, maar dat is juist het idee van deze reis. Zo ervaar je weer eens wat anders en kom je erachter hoe stil het kan zijn in Nederland. Eenmaal aangekomen in Baarn kun je een koekje eten en je vergapen aan de mega-villa's alvorens dezelfde stille weg naar huis weer in te zetten. Enig nut lijkt te ontbreken, maar is het feit dat je helemaal tot rust komt, niet juist nuttig?

Een ander traject spant de kroon wat betreft het cult-gehalte. Neem eerst de intercity naar Amersfoort. Geniet aldaar van een koekje en een koffie. Stap vervolgens in de stoptrein naar Ede-Wageningen en leg je boek hier te allen tijde weg. Er openbaart zich na vertrek een tragikomische, Madurodam-achtige wereld, waarin de Valleilijn je naar Ede brengt. Dit traject heeft in de volksmond de bijnaam de 'Kippenlijn' en dat heeft een reden. Het gebied waar de trein rustig doorheen trekt is namelijk het centrum van de kippenindustrie in Nederland. Zodoende staan er ontelbaar veel beelden van kippen langs de rails en zijn de drie (ja, je leest het goed, drie) stations in het niet bepaald pittoreske Barneveld typerend. Een oneindige reeks aan grote grijze kippensilo's siert deze plaats. Ondertussen kom je langs plekken waarvan je misschien het bestaan voorheen ontkende, zoals Hoevelaken en Lunteren. Op station Ede-Wageningen kun je zo de intercity naar Utrecht weer pakken.

Sowieso is de trein een baken van rust. Laat je niet afleiden door de boodschap dat alleen noodzakelijke reizen zijn toegestaan. Als je met een nutteloze rit rust in je koppie schept, dan is ook die reis hoogst noodzakelijk.

Ga Zweeds puzzelen

Zweeds puzzelen is een beproefde ontspanningsmethode. Alles wat rest is om voor een euro of vier in de supermarkt het groene boekje van Denksport te kopen. Eenmaal begonnen zit je in een oneindige sleur van gedachtegangen en wil je koste wat kost je hele kaart vol schrijven. Zweeds puzzelen is het ultieme middel tegen verveling en de snelste weg naar rust, terwijl je hersens lekker actief blijven.

Het mooie is dat je voor die vier euro gelijk tachtig puzzels kan maken. Aangezien alles foutloos invullen lastig is, skip je vaak door naar de volgende, in de ijdele hoop dat je daar wél alles goed hebt. Het gevolg is dat je na een x-aantal uur drie keer dezelfde rivier in Spanje hebt ingevuld en drie keer de hoofdstad van Noorwegen. Normaal gesproken zouden we in onze drukke, bezige levens geen tijd hebben voor deze tamelijke nonsens, maar in een tijd van chaos is Zweeds puzzelen een gouden greep.

Dat de methode werkt, bewijst het teamweekend van de voetbaldames van Voorwaarts. Tussen het gekakel van de 23 vrouwen door, zaten de twee coaches rustig in de tuin in hun boekje te puzzelen, alvorens met een geschoonde hersenpan en een lagere bloeddruk terug te keren in de meute. Als je niet van Zweeds houdt, maar wel van kruiswoorden en sudoku's: niet getreurd. Ook die boekjes liggen met smart op je te wachten. Complete sudoku-gekken kunnen terecht op smartersudoku.nl. Daar speel je online tegen anderen en verhef je het denkspel ook nog eens tot een competitief geheel.

Andere ditjes en datjes

Als je bovenstaande bezigheden maar niets vindt, of alles al eens doet of gedaan hebt, zijn er nog veel meer activiteiten die je dag kunnen redden. Zo is er op SBS6 dagelijks Lang Leve de Liefde te zien. Hierin zitten ontzettend onhandige alleenstaanden met elkaar opgescheept en dat levert absurde taferelen op. Daarnaast heeft SBS6 een nieuw knikker-programma. Ja, je leest het goed. Bekende Nederlanders, waaronder stervotballers als Wesley Sneijder, maken zichzelf belachelijk door knikkers na te schreeuwen op absurde banen in een lege studio. Marble Mania is zodoende een opzienbarend programma. Daarnaast kun je vogels gaan tellen, in je tuin of in het park. Of maak een frisse wandeling. Doe kortom eens iets wat je normaal niet zou doen. Zo kom je, uiteindelijk, die laatste coronafase alsnog door.

Machiavellian Minecraft: Explaining the Rise of the Dream SMP

Door: Tim Groot

On April 25th, 2020, Youtuber Dream started streaming himself playing Minecraft with two of his close friends on the newly created Dream SMP (Survival Minecraft Multiplayer), a private server for him and fellow content creators. What was once an easy-going, standard survival experience is now the setting of a complex storyline spanning hundreds of hours of livestreams by over thirty creators, gathering millions of viewers clamoring to see what will happen next.

The result is a narrative of Machiavellian proportions, in which players form factions and build nations to compete in an ongoing struggle for server-wide supremacy.

The animosities portrayed in the streams shouldn't be taken too seriously, of course. After all, it's all roleplay. Members of the server play fictionalized versions of themselves, coming together behind the scenes to plan out major plotlines. After that, it is up to them to fill in the blanks between through improvised acting. The result is a narrative of Machiavellian proportions, in which players form factions and build nations to compete in an ongoing struggle for server-wide supremacy. Through this approach to content creation, the Dream SMP has gathered a following not unlike that of a TV-show. Artists create animations based on this storyline, entire wikis have been written on the server's lore and it seems as if every other day it's trending on twitter. The question that remains to be asked, however, is why the server has become so popular.

For one, the ongoing Covid-19 Pandemic has played a major role. As people are forced to stay home with their lives thrown into uncertainty, and with major film- and television studios halting production, Twitch- and YouTube viewership has seen a massive increase. More and more people are looking to live-streams and YouTube videos for their entertainment, and members of the Dream SMP are among the biggest beneficiaries, gaining millions of new viewers.

These newcomers fall into a variety of categories, showcasing the broad demographic the Dream SMP has managed to attract. Key to this is its accessibility both in

gameplay and characterization of the members. Dream SMP content isn't hard to understand: The server mostly strays away from intricate technical builds and complicated mechanics, making it watchable not only to Minecraft experts. More importantly, though, is the accessibility of the server's members. Their personalities and the comedic styles they bring with them manage to strike a perfect balance between the edgy and non-offensive, deadpan sarcasm and high-energy absurdity. In the end, members of the Dream SMP are just a bunch of good friends having fun roleplaying together, and in this way both a student looking for dumb Minecraft fun, and a teenage girl from TikTok looking for wholesome banter can find enjoyment in the Dream SMP.

Most importantly, though, the Dream SMP is part of a growing trend concerning the reinvention of Minecraft content. The tried-and-tested concept of a standard play-through has lost its appeal over the course of ten years, as the traditional survival series has gotten old. Nowadays, to find success playing Minecraft on YouTube, it's necessary to innovate. Members of the Hermitcraft server largely gloss over the initial stages of the game, instead focusing on large-scale building and industrialization. Whilst servers like this focus on expanding the scale of the game, other content focuses on cutting down time. Minecraft speedrunning has soared in popularity, as players try to kill the game's final boss, the Ender Dragon, as quickly as possible. Content made by Dream himself often involves speedrunning, spiced up by adding an extra challenge into the mix. Be that other players trying to stop him, as in his most popular series Minecraft Manhunt, or something else.

The Dream SMP takes its own approach to this reinvention with its storyline. It's not flawless, but perfection shouldn't be expected from a group of YouTubers creating a complex storyline without professional writing experience, in a game involving its fair share of randomness. The audience doesn't seem to mind too much anyways. On the 20th of January, over 650,000 viewers flocked to Twitch to watch what could have been TommyInnit's last stream 'alive' on the server, making it the third-most watched stream of all time on the website. It seems the Dream SMP still has a bright future ahead of it.

Zoete troep: De explosieve aanklacht tegen een limonadegigant

Door: Felix Smit

Op een rustige decemberavond waren miljoenen Nederlanders plots het leven niet meer zeker. Zonder het te weten vulden ze hun koelkasten en bijkeukens al jaren met oorlogstuig, tikkende tijdbommen. De eerste slachtoffers waren reeds gevallen. Kapotgescheurde ogen, halsslagaderlijke bloedingen: de ongelukkige pioniers die als eerste ten prooi vielen aan het schuimende gevaar hadden iedere denkbare verwonding opgelopen. De boodschap voor televisie-kijkend Nederland was helder: red uzelf, haal de fruitige handgranaten niet in huis! Het was het begin van een decennialange strijd om de reputatie van een Nederlands limonade-kroonjuweel.

In 1966 ging ene mevrouw De Meijer op haar weg naar huis nog even snel langs de melkboer om een fles Exota-gazeuse te halen. Eenmaal thuis borg ze de fles vlug onder haar bankstel op en ging gedachteloos over op de alledaagse bezigheden, zoals het verzorgen van haar twee jonge kinderen. Op een ongelukkig moment kroop haar dreumes Willem over de vloer naar de bank toe, toen er een harde klap van onder het meubel voelbaar was. Bebloed werd Willem naar het ziekenhuis gebracht, maar daar had men slecht nieuws; een rondvliegende scherf van de fles Exota had Willem aan één oog blind gemaakt en meer dan een glazen oog konden de doktoren niet meer betekenen.

De volgende weken kwam allerlei volk bij de De Meijers op visite om hen bij te staan na het ongeval, zo ook een directeur van de Dongense Exota-fabriek. Toen een eventueel compensatiebedrag ter sprake kwam, vroeg de directeur of de getroffen familie de geknapte fles aan hem wilde tonen. De man des huizes moest echter mededelen de fles te hebben weggegooid, waarop de directeur triomfantelijk berichtte dat zonder fles de verantwoordelijkheid van Exota niet bewezen kon worden en er geen schadevergoeding zou worden uitbetaald. De gewetenloze directeur ging ongetwijfeld met een grote grijns naar huis, maar hij moest eens weten wat hij in gang had gezet.

Zonder fles hadden de De Meijers geen zaak tegen de limonadegigant, maar volgens hun advocaat zou dit veranderen als ze andere slachtoffers van de gesuikerde bermbommen konden voordragen aan de rechter. Als arbeidersgezin wisten ze direct wie daarmee kon helpen, de VARA. In 1970 riep presentator Marcel van Dam in zijn programma De

Ombudsman mensen met soortgelijk limonade-letsel op de redactie te schrijven en zo de familie De Meijer met hun zaak te helpen. Zoals dat hoort op publieke televisie werd de merknaam Exota braaf weggepiept, maar deze anonimiteit zou van korte duur blijven.

De VARA verwachtte enkele tientallen brieven om de gedupeerde familie mee te helpen, maar tot hun grote schrik ontvingen ze er meer dan driehonderd. Anderhalve maand later besloot Van Dam een tweede uitzending aan de exploderende flessen te wijden. In de uitzending werden enkele brieven met ernstige stem voorgelezen, afgewisseld met slow-motionbeelden van een ontploffende frisdrankfles. Trots melde Van Dam dat de beelden afkomstig waren van TNO en lieten zien 'wat er gebeurt als een willekeurige fles zomaar explodeert'.

Die tweede uitzending was een hit; drie miljoen kijkers zagen de exploderende fles. Het aan weinig gewende televisiepubliek van 1970 was ronduit gechoqueerd. De naam Exota werd ditmaal gewoon genoemd en de mensen thuis zagen dit als niets minder dan een waarschuwing. Opeens kende iedereen wel iemand die kon verhalen over ontploffende Exota. De naam Exota klonk in de oren van de consument zoals Hamas-gazeuse vandaag zou klinken. Exota was gevaar!

Het is geen toeval dat de limonadefabrikant binnen vijf jaar de deuren sloot. Dat was misschien wel voor het beste. Iedereen had immers de beelden gezien en bewegende beelden liegen niet.

De ondergang van Exota werd weliswaar in beweging gezet doordat de fabriek weigerde één schadevergoeding te betalen; nu vonden de eigenaren dat zij recht hadden op een vergoeding. Sinds de jaren tachtig liepen er rechtszaken tussen het oude concern en de VARA. In 1990 kwam boven tafel dat de beelden van de ontploffende fles door TNO waren gemaakt door een kogel op de fles af te schieten. Zes jaar later moesten de VARA en Van Dam een vergoeding betalen van vijf miljoen gulden. Tegenwoordig is Exota weer op de markt als hippe frisdrank. De limonade wordt in Frankrijk gemaakt en kost vijf euro per liter. Einde.

De filmtrilogie Sissi van regisseur Ernst Marischka heeft de Oostenrijkse keizerin Sisi praktisch onsterfelijk gemaakt in ons collectieve geheugen. Maar wie was Sisi precies?

Sisi werd op 24 december 1837 geboren als Elisabeth Amalie Eugenie, hertogin van Bohemen. Haar vader was excentriek: hij had een obsessie met het circus en reisde veel. Dit zorgde ervoor dat ook de opvoeding van Sisi en haar oudere broer en zus heel vrij was: er was geen strikte hofetiquette en de kinderen mochten hun eigen gang gaan. Toch zou haar vrije en zorgeloze jeugd niet lang meer duren.

In 1853 werd Sisi's zus Helene namelijk uitgenodigd om zich te verlobben met keizer Franz Joseph. Het tegendeel gebeurde: Franz Joseph werd smoorverliefd op de de vijftienjarige Sisi, die haar zus had vergezeld. Binnen vijf dagen waren Sisi en Franz Joseph officieel verloofd. Kim Kardashian is er niets bij.

Dit sterk staaltje flitshuwelijk was het werk geweest van de moeder van Franz Joseph: prinses Sophie. Haar bijnaam was 'de enige man in Hofburg' vanwege haar dominante karakter en invloed op haar zoon. Haar invloed was zo groot dat ze de volledige opvoeding van Sisi's twee dochtertjes op zich nam. De oudste dochter vernoemde prinses Sophie zelfs naar zichzelf: Sophie. Sisi vond het verschrikkelijk maar was nog te jong om het tegen haar schoonmoeder op te nemen. Je kan Sophie met recht een schoonmoeder uit de hel noemen.

Hoeveel Sisi ook van haar kinderen hield, ze verafschuwde zwangerschap. Dat kwam vooral omdat het haar strikte schoonheidsregime overhoop haalde. Sisi streefde haar hele leven ernaar om nooit boven de 50 kilo te komen. Gebeurde dat wel dan volgde er een streng dieet. De inhoud van dat dieet was simpel: niks. Haar slankheid benadrukte ze ook met het gebruik van super strakke korsetten die ze speciaal uit Parijs liet komen. Deze obsessie met haar gewicht was allesbehalve gezond: naast het feit dat ze een wespentaille had die niet had misstaan in een modeshow van Louis Vuitton, had Sisi ook vreetbuien waarin ze spontaan veel voedsel wegwerkte. Tegenwoordig was ze waarschijnlijk allang in een kliniek beland maar in de 19de eeuw werd ze

gevierd als het toppunt van schoonheid en jeugdigheid. Sisi's mentale en fysieke gezondheid waren erg zwak: ze had veel last van gezondheidsklachten zoals migraine en longproblemen. Sisi had een heel sensitief karakter en het strenge en harde hofleven in Wenen was niks voor haar. Haar leven lang bleef Sisi reizen, ze bracht amper tijd door in Wenen.

Toch moet haar politieke invloed niet onderschat worden. Ze speelde vooral een grote rol in de Hongaarse strijd voor meer zelfstandigheid binnen het Oostenrijkse keizerrijk.

Sisi had veel sympathie voor de Hongaren: ze had Hongaars geleerd en haar vierde kind, een dochter, werd in Hongarije geboren, wat in eeuwen niet was voorgekomen. Zij onderhandelde dan ook voor Hongarije's zelfstandigheid en in 1867 kreeg ze, samen met de Hongaren, haar zin. Ze was enorm populair onder de Hongaren, wat haar populariteit in Wenen en Oostenrijk juist deed dalen.

Aan het einde van de negentiende eeuw pleegden anarchisten een aantal aanslagen op prominente machthebbers. President Sadi Carnot van de Franse Republiek in 1894, Koning Umberto I van Italië in 1900, en president William McKinley van de Verenigde Staten in 1901 waren onder de slachtoffers. Deze anarchisten hingen het principe van 'de propaganda van de daad' aan: door aanslagen te

plegen zouden ze een revolutie kunnen ontketen. De anarchisten werden hierdoor lange tijd gezien als een bedreiging van de openbare orde.

In september 1898 reisde Sisi incognito naar Genève in Zwitserland. Op 10 september besloot ze samen met haar gezelschapsdame de stoomboot naar Montreux te nemen. Vlak voordat ze aan boord ging werd ze plotseling gestoken met een puntige naaldvrij door Luigi Lucheni, een Italiaanse anarchist. Door haar strakke korset voelde Sisi eerst helemaal niets van de wond en ging ze nietsvermoedend aan boord van de stoomboot. Nog geen uur later was ze Adood. De vrij had haar recht in het hart geraakt, maar het korset had de dood nog enigszins vertraagd. Toen deze eenmaal werd losgemaakt ging het snel. Ook Sisi was ten prooi gevallen aan de anarchisten. Haar lichaam werd teruggebracht naar Wenen in een driedubbele kist.

Een ode aan Maarten van Rossem

Door: Rutger Loof

Ik val met de deur in huis: niemand is voor de studie geschiedenis in Utrecht zo iconisch als Maarten van Rossem. Hij is niet voor niets 's lands bekendste historicus en een gewild gast bij tal van Nederlandse praatprogramma's. Zijn aanwezigheid is onmiskenbaar. In het zwart gekleed, met een nors gelaat en even chagrijnig, monotoon stemgeluid, zit hij vaak wat onderuitgezakt zijn nuchtere mening te verkondigen – of nog vaker gewoon te mopperen – over van alles en nog meer. Alle aspecten van de moderne maatschappij worden faliekant afgeslacht. Van Rossem is nimmer enthousiast en geeft altijd de indruk dat hij liever thuis had gezeten, iets waar ik mezelf erg in kan vinden. In het licht van de recente overwinning van Snollebollekes bij de Slimste Mens volgt hier een poging om Van Rossems televisie-oeuvre op komische momenten te analyseren.

Dit was het Nieuws

In het programma *Dit was het Nieuws* introduceert presentator Harm Edens Maarten als een groot liefhebber van de Donald Duck. Voordat de andere kandidaten goed en wel zijn voorgesteld laat Maarten weten dat hij nog iets op zijn kerfstok heeft, namelijk dat hij de Duck al veertig jaar niet meer leest, maar Karl Marx een goed schrijver vind. Als Edens toch eerst door wil gaan, stelt Van Rossem dat ze toch alle tijd hebben omdat tweederde van de opnames weggeknipt worden. 'Sterker nog, dit zeker,' verzekert Edens. 'Maar die tweederde moet je wel hebben' zegt Maarten kwiek.

Later in het programma wordt Maarten gevraagd of hij ooit verliefd was, wat hij aangeeft niet meer te zijn geweest sinds zijn veertiende. Tafelgast Jan Jaap van der Wal stelt: 'U heeft een geweldige uitstraling en een geweldige kennis, ik kan me voorstellen dat veel vrouwen daar juist op vallen.' 'Maar daar maak je toch de ingrijpende

denkfout dat vrouwen in kennis geïnteresseerd zijn,' zegt Maarten met een tintje weemoed.

De Wereld Draait Door

Aan tafel bij Matthijs van Nieuwkerk zitten zowel Maarten als zijn broer, Vincent. Meteen valt het Van Nieuwkerk op dat Vincent hetzelfde monotone stemgeluid heeft als Maarten. Hij noemt het 'een soort virtuoos brommen'. En ja, ook Vincent kan er een partij op los mopperen. Meteen branden de twee broers los over alle slechte architectuur in Nederland. Over het Monument op de Dam is Maarten zeer uitgesproken. 'Moet je kijken hoe lelijk het is. Er was een magisch moment waarop het spontaan begon te desintegreren. In plaats van dat ze toen hebben gezegd; de Here is deze zaak niet gunstig gestemd, hebben ze de hele bups naar een Duits bedrijf gestuurd.'

Matthijs: 'Ja die waren daar goed in.' Maarten: 'Ja, al die monumenten in Europa die er zijn dankzij de Duitse bezetting, daar leven zij van!'

RTLXL

Maarten heeft de eer om in een 'Lamboergini' te rijden. Iets wat voor velen een droom is, maar voor Maarten allerm minst. Nog voor hij zijn gordel ook maar om heeft, geeft de chauffeur vol gas en trekt de bak keihard op. 'Goede God zeg, sjonge jonge jonge,' weet Maarten nog uit te kramen. Als de rit voorbij is, is het oordeel al geveld; 'Dit is een volstrekt belachelijk idiote auto.' Tot zover supercars voor Maarten.

De Slimste Mens

Maarten over Drenthe:

'Het is een heel merkwaardige provincie. Je komt vanuit Zwolle met de trein eerst door Meppel, dan moet de trein heel langzaam rijden omdat ze de snelheid van de moderne wereld niet gewend zijn. Dan kijk je in oostelijke richting en denk je, we zijn verkeerd afgeslagen en op weg naar Siberië. Langs het spoor zie je gebochelde boeren met grote puisten die manke ezels voordrijven met strobalen. Het is toch altijd een opluchting als je in Groningen arriveert.'

Tot slot, Maarten over *Die Hard III*:

'Ik kan de gang van zaken simpel samenvatten: er is een wolkenkrabber met duizend tot de tanden gewapende en jaren getrainde ninjavechters. En buiten stond Bruce Willis (spreek uit Broes Willus) met een T-shirtje, spijkerbroek en sneakers. Na negentig minuten waren alle ninja's dood en het enige wat Broes is overkomen, is dat z'n veter los zat. Zulke onbeschrijfelijke onzin.'

The Right Side of History

Door: Aoife Tilleman

POLITIEK

I was going to die for my country.

As the crowd pushed through doors, my breath seemed smaller, weaker. Yet, there was unity in this moment. Us against them. Roars of indignation seemed to strike a different chord in my chest. The wrath was electrifying, and I found solace in the realization that I was going to die. I could not imagine a death more meaningful than this one. A deafening shot was fired, ringing throughout the giant hall, and then everything went quiet.

* * *

“Are you afraid?” He asked when we’d pulled the blankets up to our face.

“No.” It was a lie. Today had been exhausting, yet sleep did not come to kiss me goodnight. The street was silent, the sky too dark, my husband’s breathing too intrusive. “Are you?”

“I don’t know. What if something happens to us tomorrow?”

“Nothing will happen to us, Chris.”

He ran a hand through his hair, an anxious habit. “The kids, honey. What will come of them?”

“Christopher, will you stop with doubting me for Christ’s sake? We’re doing this *for* the kids. And nothing bad will happen. Tomorrow, we’re the majority, okay? Can you please just shut up and let me try to get some sleep?”

Quiet taps made their way through the hallway. “Mommy?”

I sat upright in bed. Even with the lights off, I knew that the dwarflike silhouette warily standing in our doorway was Bertie.

“Yes, dear?”

“I can’t sleep.” A hitched breath. “Maybe the bad man will hurt you tomorrow.”

It had been a mistake to tell the kids about tomorrow, but I just didn’t want to lie to them.

I flung the covers aside and scooted over. “He won’t. And if he tries, I’ll punch him so hard his nose never points in the same direction again.”

Bertie managed a small smile, climbing onto the bed and squeezing himself between Chris and me. I put my hand between his shoulder blades, soothing him. I looked at Christopher to make a point. Even in darkness, I regarded the folds of his face, the pained understanding, the forced fortitude, and the white-hot determination to fight for our children and their children to come. We would never be safe with that man walking around, in control over our country, one that our parents built, and their parents before them. The idea that my kids would live their lives a slave to a dictatorship, chained to this lunatic’s whims and wishes, a deranged, spiteful man – it made my arms tremble with rage, yet I did not have it in me to remove them from between Bertie’s shoulder blades.

* * *

The sun never got a chance to rise before we got up. Bertie was fast asleep. I softly pulled my arm away from his, though he wasn’t eager to let go, even when unconscious. I kissed the crown of his head, a hasty promise of return. Christopher felt for my hand in the dark, our fingers entangled in a comfortable agreement. Silently, we left our bedroom, crossing the kitchen and finally making it out the door without waking up the kids. The neighbor and her children would come over today, play cards and bake banana bread. There was nothing to worry about.

The cold air seemed too aggressive for a day like this. My nose burned, and I snuggled into my jacket. There was already a line at the bus stop. Many rioters were gathering here, quietly but eagerly discussing strategy and what to do with those that they would capture. I knew many of them. Neighbors, my kids’ teachers, the butcher. I had talked to them for several weeks before this moment, arguing about methods, agreeing on intent. We had gone over other revolutionaries during our barbecues. Today might be the start of a historical day, and we were on the right side of history.

I felt relieved as the bus left the station. Chatter was growing excited, and I watched as the sun peaked

from between heavy clouds. Our task was a big one, yet someone had to do it. I could not stand by and watch my country fall into the hands of the devil.

* * *

The crowd of people gathered in front of the giant building should not have taken me by surprise, yet it was both a shock and a confirmation that we were right. We were right to be angry, to be critical, to be violent if that's what it took. Everyone in this country always judged us for our beliefs, but we would show them who we were.

I could not bite back a grin as I merged with the others, many raising American flags. I had never seen our president in real life until now, as he gave his speech. The crowd hollered at every word. He was a man of the people. I would never trust those conniving politicians that lied until they were blue in the face.

As the president left the stage, the crowd thinned. We started marching on the government building. I was thankful I saw none of us wearing those damned masks. It showed integrity and unity. And, it was easy to recognize who was not with us. The disapproving glances of the mask-wearing journalists and policemen only brought me joy. *Watch this*, I thought. *You ain't seen nothing yet*.

As we arrived at the steps of Capitol Hill, we waited impatiently for the first line of rioters to breach the entrance. My throat was sore from screaming along with the rest of the crowd, but my chest was warm from the rage that filled it.

When those in the front had broken through the doors, it was our time to shine. Chris and I made our way through the rest of the crowd flooding the stairs, chanting slogans, and joining those who were now inside. Police were scarce, and we were an army, so I did not feel afraid.

Once inside, we joined the group trying to open the door to the members of Congress. Policemen were barricading it, but our mass of Trump supporters would win, without a doubt.

"Hang Mike Pence! Hang Mike Pence!"

The room was growing smaller until there was barely space to move without bumping into someone. The crowd was moving to crush the door, but somehow, all movement slowed. Voices and shouting became distant, and I realized I hadn't seen Chris in a few minutes. I looked around, but a waving American flag made it harder to find him. I couldn't scream his name loud enough to be heard above the grunting and chanting of "stop the steal!". My breath shortened and flattened as people behind me started pushing me and

the others forward. I had never been squeezed between people like this before.

When I was young, I hadn't understood for the longest time how people could die in crowds from panic, or drown in a tsunami, because why didn't you just swim? And if you couldn't, why didn't a helicopter come to rescue you? If you were caught in a rioting crowd, why would you just not go back?

But I couldn't go back. Not that I wanted to. I would never abandon my cause. But leaving this room, this suffocation, taking a breath and sitting down – that would not be possible. I couldn't go forward, I couldn't go back, I couldn't find Christopher and I couldn't talk to my children. I had never said goodbye to any of them, and the regret of it struck me deep in my chest.

I started clawing around me, screaming, crying out Chris' name, yelling for everyone to stop, but they could not hear, and it was too late. I begged for God to make it stop, but he did not. I prayed that I would have the chance to see my children again. Just once. And to visit my parents in their old age.

The last thing I remember is regret as the world became fuzzy. It was heavier and more suffocating than any crowd could have ever been.

I was going to die for my country.

A deafening shot was fired, ringing throughout the giant hall, and then everything went quiet. Someone had been shot. The crowd stopped pushing, and the woman next to me grabbed my arm to hold me up.

Screams of agony and outrage masked the deafening sound of the doors breaking open. The crowd spilled out of the hall, leaving me on my hands and knees, gasping like a baby taking its first breath. The air hurt, burning my lungs.

Through my tears and panic, I could make out Chris' terrified face and his arms around me. I heard him screaming, though I could not make out his words because of the ringing in my ears.

My legs gave out but I did not hit the ground.
Please let me live.

Dictator's Survival Guide

POLITIEK

By: Alex Nagel

So, you're an aspiring dictator, ruling over your domain with an iron fist, brooking no dissent, dealing with an unruly population demanding "liberty" and "civil rights"? Maybe you're a newly installed autocrat, worried about the future of your regime? Well fear not, because even the most incompetent, blatantly corrupt potato of a human being can have a long, murderous reign, achieving that all-too-hard lifestyle goal of dying in bed in the presidential palace. You just need this simple guide.

1. Keep your friends divided.

When you're a dictator, it's key to know who wants to stab you in the back, and who'll only do it reluctantly if they have to save their own skin. Make sure your allies are always more concerned with each other than you. Do this well, and you'll never have to worry about a palace coup ever again. As a bonus, they'll regularly purge each other and save you some work.

2. Never send in the army.

Look, it's perfectly understandable to want to send in the army to crush even the smallest signs of unrest. It's very easy since your own citizens can't shoot back, and what else is the 70% of your GDP you're spending on the armed forces going to go to? Now, you can send the army in occasionally, against protestors or striking workers, but one thing leads to another and before you know it people are wondering if the Mother's Association for Feeding Orphans meeting really necessitated a tactical airstrike.

3. Compromise Early, Last Longer

Now this may seem counterintuitive. Why be a despot if I'm just going to listen to what other people have to say? But here's a little secret: to avoid revolution, just give the moderates some of what they want and they're on your side. Compromise doesn't mean you have to accept disgusting ideas such as "democracy" or "free speech", just that you don't throw *all* of your political opponents in a deep, dark hole. Additionally, if you start off your reign by making Saddam Hussein look like Mother Theresa, you can compromise down to *only* being the second coming of Chairman Mao.

4. Elections don't have to be fair.

All elections are rigged, when you think about it. "Democracies" don't allow military Junta's to be on the ballot, so who are they to judge? It's better to say that your thirty-year reign as dictator is *actually* a thirty-year long presidency. After a while, people will just accept that you always win, and soon no one will notice that you're winning 114% of the vote.

5. Always have an escape plan.

Sometimes, tragically, there's just nothing you can do, the tides of history are not in your favor yet. But it's better to live another day out of power than be killed by an angry mob. Make sure you always have an escape plan, an easily transportable treasury and at least one nearby country's leader who owes you a favor. Besides, being a dictator is stressful, but living in a beachside mansion away from all consequences, sitting atop a mountain of gold can be very fulfilling.

6. Autocrats don't have to be consistent.

Part of the joy of being an absolute ruler is that the rules quite literally do not apply to you. You can do whatever you want, and every small thought about how society *should* work can now become the absolute law of the land. Replace all movie theaters with puppet shows, rename the days of the week, ban long hair if that's what bothers you. Being a dictator frees one from the constraints of rhetoric, belief and sanity, so go wild. All these changes keep the people on their toes and make sure they all know who's in charge.

DISCLAIMER:

THE AUTHOR AND THE ARGUS ARE NOT PROVIDING LEGAL OR POLITICAL ADVICE AND AS SUCH TAKE NO RESPONSIBILITY IN CASES OF COUP, REVOLUTION, POPULAR UPRISINGS OR ANY OTHER FORM OF SYSTEMIC CHANGE AND ANY AND ALL CONSEQUENCES.

Revolutionary's Survival Guide

By: Alex Nagel

So, you're a budding revolutionary, perpetually angry at the state of the world in all of its large and small injustices, dreaming of overthrowing your odious dictator(s)? Well, be careful, revolutions are tricky things, and can often be as deadly for the revolutionary as for the reactionary. But with this helpful advice, you can live a long life watching the after-effects of the revolution, rather than becoming another martyr.

1. Never stop radicalising

The first step to survive is to remember the golden rule, keep radicalising. The great dynamic in a revolution is "Yesterday's radical, becomes today's moderate, becomes tomorrow's reactionary." To avoid this, never stop moving towards one end of the spectrum. It doesn't matter whether you believe everything you say, the important part is that no one can outflank you and tar you as reactionary. Make sure that you never move too far in one go, always stay a little to the left or right of the consensus; you still get credibility with radicals but you're less of a threat to the moderates.

2. Keep your people in the streets

The greatest mistake most first-time revolutionaries make is to disband their supporters once they've "won". Never do this, because the revolution does not end with the first government overthrown, and you don't want to get caught without a large mob at your beck and call. Keep your people angry and armed, it makes executing you more difficult. It also makes a power grab so much more manageable.

3. Allies are for betraying

Who needs allies? You don't. Make sure to throw all those allies under the bus the moment it becomes convenient. You may think this makes you untrustworthy, and it does. Luckily, so is everyone else. The great truth of a revolution is that once the dictator is gone, no one has a bad guy to unite against, and everyone becomes each others' greatest threat. So being untrustworthy quickly stops being a unique vice, and instead becomes merely common.

4. Elections still don't have to be fair

Look, no one actually stages a revolution because they *believe* in democracy. You may think you do, but that's because you lived under a dictator. Very quickly, you'll discover that people may not actually agree on *anything* and might even view you as a threat. So rather than take the risk of an election, stage one. As long as people don't talk to one another, no-one can corroborate the results. You do need to keep the margins a bit more believable, you're not a *dictator* after all, but do keep them somewhat wide, it makes you look more impressive.

5. Never, ever, leave a position of power

The golden rule of revolutionary politics is to never willingly give up power, it does nothing for you or your cause and merely gives your opponents the ability to take power and then not give it up themselves. Now, you might be able to leave if you've eliminated all your enemies and leaving early can do wonders for your reputation in the history books, but this is a rare feat. Amid a revolution, never abandon a position of power, it is your best armour.

6. Keep prices low

Revolutions are bad for the economy, this is just a fact of life. Make sure to always keep food and fuel cheap and plentiful, whatever that might take. The property rights of the wealthy are all well and good, and you may worry about them staging a palace coup. But what's essential is that you aren't ripped to shreds by an angry mob, and the best way to keep the mob happy and on your side is to make sure they're comfortable.

DISCLAIMER:

THE AUTHOR AND THE ARGUS ARE NOT PROVIDING LEGAL OR POLITICAL ADVICE, AND AS SUCH TAKE NO RESPONSIBILITY IN THE CASE OF FAILED INSURRECTION, FAILED REVOLUTIONARY DICTATORSHIP OR ANY OTHER FORM OF DEATH OR INJURY AS A CONSEQUENCE OF ATTEMPTING REVOLUTION.

The Picture

In this photo we see a room in the Capitol building. In the foreground stands a man holding a lectern with the official seal of the Capitol on it. It seems as if he has just turned around and is waving to the camera behind him. To his right we see several other raiders marching along. In the background we see part of a painting by John Trumbull depicting General George Washington accepting the surrender of British General John Burgoyne during the battle of Saratoga on October 17th, 1777. Flanking a doorway displaying an enlarged American flag are two statues of other former presidents.

The photo has an air of morbid comedy to it. The way the man is dressed, with his wooly hat and his red-white-and-blue scarf, you could more easily picture him on top of the Alps, skiing on his winter holiday. The way he smiles and waves to the camera seems to suggest that he's jovial about the whole raid on the Capitol and likes that his picture is being taken, maybe as a weird piece of memorabilia. He looks like he just won a trophy in some weird right wing award show. If you would not have known the context, you'd think him a very cheerful ginger chap.

It's easy to look back at the whole event with a rational mind and criticize every single detail. Maybe the decision to try and steal the lectern was a spur of the moment, a compulsive decision. Maybe something medieval lingers in his mind, like having some bounty after a successful castle siege. The picture has been dubbed several names, such as 'Podium Man' or 'Capitol Smiling Man'. After the picture was posted on the internet, several users identified the man as 36-year-old Adam Johnson of Florida, a father of five and husband to a doctor.

Maybe he has been in this room before. As a tourist with his wife and children, or as a kid with his parents, during a more innocent and peaceful time. Could he have known that this picture would travel to the remote corners of international media covering this incident? That he would be used to spread new 'Florida Man'-memes? That his face would represent a group of people

who would be globally seen as extremists, or labeled by some as 'domestic terrorists' but by others as 'decent Americans?'

The Context

After having been egged on by Trump, a large group of his supporters marches on the Capitol building in Washington D.C. A completely overwhelmed police force is desperately trying to keep the furious mass of overzealous patriots out of the building, whilst also trying to evacuate the remaining terrified lawmakers and politicians inside. The mob is clearly out for blood. They shout for Vice-Presidents Mike Pence's head. Except for a few moments in which lawmakers came dangerously close to several groups of evacuating lawmakers, none were harmed. During all the mayhem and chaos, one Florida resident steps away from his rampaging group to confiscate for himself a lectern that's believed to belong to the U.S. House Speaker Nancy Pelosi, as it bears the official seal of the speaker of the house.

During the 'Raid on the Capitol' or 'Capitol Siege', five people died. Three were protesters, two were police officers. In total, 140 people have been charged, 52 people have been identified by internet users and have been arrested. In the end, fourteen police officers were injured. It's one of the most bizarre and anarchistic moments in the past four years of American history; an almost impeached President urging his followers on as a mob on a governmental institution, where his own Vice-President was working.

The FBI has launched an investigation into the protesters who have committed Federal crimes. The identification process has gone rather smoothly, as most protesters had camcorders, Go-Pro's, or selfie-sticks at the ready to document their 'revolution'. Adam Johnson is already in custody, and probably facing a substantial sentence. I don't think he'll be smiling anymore.

Van niets is het bestaan meer zeker dan van de kleur paars, en toch zat hij te betogen dat het tegendeel juist is. Kinderbladen als de Tina staan er vol mee, de caesars betaalden er een arm en een been voor en het chagrijnige mens van de bediening had haar haar er ogenschijnlijk mee ingesmeerd. Deze waarnemingen, zo stelde hij trots; louter gebaseerd op menselijke onwetendheid.

Druiloor: *De planten zijn groen, omdat onze ogen geprikkeld worden met groen licht, wijn is rood, omdat het rood licht weerkaatst. De lucht, die is blauw, omdat het blauwe licht van de zon gelijk over de hemel wordt verspreid. Je weet wel, golflengtes enzo. Hier komt ie: er is helemaal geen golflengte voor paars. Paars is door ons brein bedacht. Paars bestaat dus niet!*

Ik: Jawel jawel, ik heb heus wel biologie op school gekregen hoor. Dat oog van ons wordt gestimuleerd enzo, de sensoren op ons netvlies, en daar zien wij dan kleuren door. Maar is jouw gedocht van een redenering ook niet van toepassing op alle andere mengkleuren? Fruitig oranje en geel, knus beige en statig bruin; bestaan die kleuren dan ook niet? Durf je dit aan? Ben je koelbloedig genoeg om die tinten ook tot niet bestaand te verklaren, simpele verzinsels van onze bovenkamer?

Druiloor: Welnee. Sta me toe me anders uit te drukken. Ik heb het niet alleen over golflengten en ik ben geen purist. Waar een zuiver rode kleur simpelweg bestaat uit de ene golflengte die onze rode kegeltjes in het oog prikkelt, corresponderen kleuren als geel met een golflengte die tegelijkertijd door de groene en blauwe kegeltjes wordt opgepikt. En bruin? Die kleur ervaar je als verschillende golflengtes je oog binnenwandelen. Een mengkleur, zo noem je dat toch? Die mengkleuren zitten qua golflengte tussen de basiskleuren in en triggeren dus meerdere soorten kegeltjes.

Ik: Maar waarom moet paars dan in het beklagdenbankje van jou? Dat lijkt me toch niet heel consequent voor iemand die zo wijs doet.

Druiloor: Nou, daar probeer ik dus te geraken. Zo'n

mengkleur zit dus ergens tussen twee of meer basiskleuren in. Daar kun je thuis allemaal diagrammen voor opzoeken. Maar paars, dat kennen wij als mengsel van rood en blauw en laat dat nu de twee kleuren zijn die zich aan de flanken van het zichtbare spectrum bevinden. Een golflengte kan er wel tussenin zitten, maar dan zien we groen. Toch menen we paars te zien. Ons brein heeft het door als we veel rood en blauw licht zien. Dan doet het ons paars ervaren door een trucje. Voor al die andere mengkleuren gebeurt dat niet. Die andere tinten bestaan dus wel en paars bestaat niet.

Ik: Mij maakt het helemaal geen ene moer uit hoe de ervaring tot stand komt. Ik zie paars, ergo paars bestaat.

Druiloor: Wat ben je toch verschrikkelijk irrationeel. Wetenschappers, experts, zien en weten al heel lang dat paars op een andere wijze tot stand komt dan de andere kleuren. Er is geen golflengte die met paars correspondeert, waar dit wel voor alle andere kleuren geldt. Je ervaart paars misschien als iedere andere kleur, maar het bestaat niet! Het is een illusie, een fop door ons brein.

Ik: Volgens mij ben jij wel zo'n iemand die de ingrediënten op zijn bord niet wil mengen.

Druiloor: Waar haal je dat idee nu weer vandaan?

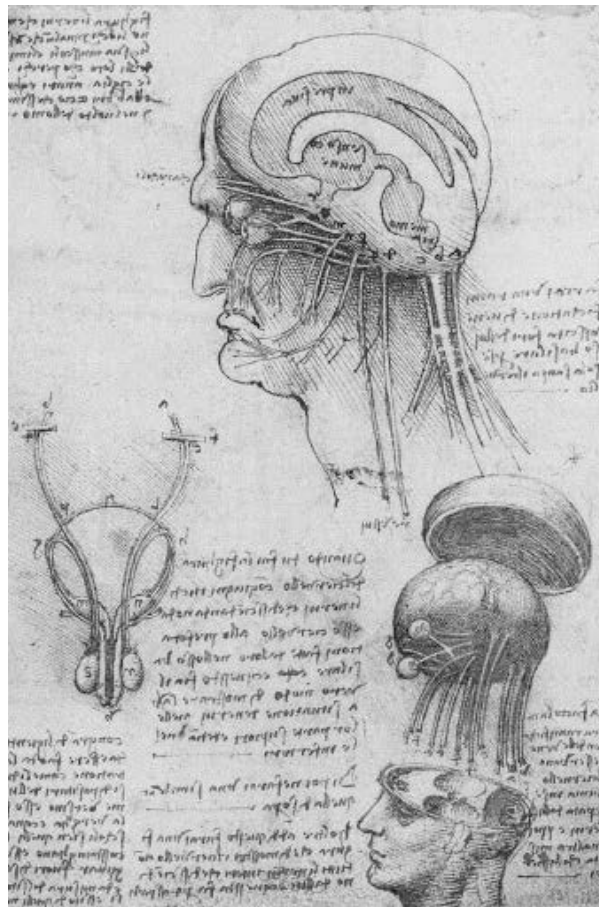
Ik: Omdat je je opstelt als een verschrikkelijke dwangneuroot. Wat maakt het uit dat paars anders werkt dan de andere kleuren? Paars is ook een hele bijzondere

kleur! Dat jij er niet tegen kan dat er ééntje anders werkt dan de rest, betekent niet dat je uit frustratie wraak moet nemen op paars door achter paars zijn rug om te beweren dat het niet bestaat. Kleuren zijn een ervaring en ik ervaar paars. Paars bestaat, omdat ik paars zie. Paars.

Druiloor: Paars bestaat niet, omdat de ervaring paars niet correspondeert met een paarse golflengte. Paars. Paars. Paars bestaat niet zoals de andere kleuren dat wel doen, behalve paars dus. Paars.

Ik: Nee. Paars.

Paars

Voor verandering moet je vechten: vier activisten in verzet tegen de wereld van nu

Door: Jitske Hell

De Argusredactie dompelde zich voor deze editie onder in anarchie, protest en chaos, en deze activisten zijn een inspiratiebron voor iedereen die zich wil verzetten tegen de gevestigde orde. Van zendmasten saboteren tot Amerikaanse olie-importen blokkeren tot de wereld over reizen om de natuur te redden; deze activisten hebben rotsvaste idealen en laten zich door niks en niemand tegenhouden. En hoewel die idealen en hun methoden van elkaar verschillen, zijn ze het over één ding eens: zoals het nu gaat, kan het niet langer.

Mariëtte Moors

Kernwapenactiviste Mariëtte Moors zat maar liefst honderd keer vast en is tussen de achthonderd en duizend keer gearresteerd. Moors protesteerde een groot deel van haar leven tegen de Amerikaanse kernwapens op de vliegbasis in Volkel, die daar nog altijd liggen. Ze voerde de meeste acties uit op en rondom de vliegbasis. Daar saboteerde ze zendmasten om het vliegverkeer rond Volkel stil te leggen, stal ze documenten van het Amerikaanse leger en skatete ze al wijn-drinkend over de landingsbaan, met alle gevolgen van dien.

Moors' activisme begon in 1981 met de massale protesten tegen kernwapens. Ze zette een kamp op in de bossen bij Volkel, haar 'Atoomvrijstaat', waar ze in haar eentje leefde, omringd door spandoeken en protestleuzen. Moors nam deel aan verschillende protestacties. Zo deelde ze champignons (symbolen voor de rookpluimen boven Hiroshima en Nagasaki) uit aan Fokker, het bedrijf dat verantwoordelijk was voor het plaatsen van kernbommen. Daarnaast bezette ze met drie andere vrouwen ter herdenking van het bombardement op Hiroshima de verkeersstoren in Volkel, waar ze de stapels pornobladen van de verkeersleiders verscheurden en snoepjes aten tot de Marechaussee hen op kwam halen. Bang voor de politie was Moors niet, maar ze verzette zich

ook nooit. Na een tijdje kende de Marechaussee Moors zo goed, dat ze regelmatig bij haar op visite kwamen in haar tentenkampje in het bos.

Maar ik was altijd al onbesuisd, en ik blowde niet, dus dan stond ik weer een zendmast door te knippen

Maar niet elke actie liep even goed af. Moors werd opgepakt nadat ze samen met vredesactivist en priester Kees Koning de kabels van de zendmast in Volkel doorknipte met een betonschaar. Hiervoor heeft ze drie maanden in de Bijlmerbajes gezeten. Uiteindelijk kwam ze er goed vanaf, want ze had maar liefst twaalf jaar kunnen krijgen. Moors zat ook vast in Breda, waar ze met behulp van Koning een ontsnappingspoging heeft gedaan. Tegen Vice zei ze: 'Kees kwam met een busje en onze eigen filmploeg, en gooide een touwladder over de muur toen ik buiten was. Ik keek of de kust veilig was, ging rennen, en sprong op die touwladder. Maar dat klimmen viel tegen, zeg. De bewaking begon meteen te fluiten en schreeuwen: "Iedereen naar binnen!" Ik werd omsingeld, uitgekleeft, moest een overall aan, en werd meteen met handen en voeten vastgebonden doorgestuurd naar Maastricht.' Ondanks haar heftige ervaringen met arrestaties en het uitzitten van gevangenisstraffen, dacht Moors er niet over om te stoppen. Ook het feit dat veel activisten afhaakten zodra het serieus werd, hield haar niet tegen: 'Veel activisten blowden, en na een blowtje wilden ze ook niet meer meedoen. Maar ik was altijd al onbesuisd, en ik blowde niet, dus dan stond ik weer een zendmast door te knippen.' Voor Moors was haar kernwapenactivisme, maar vooral het afgezonderde leven in haar Atoomvrijstaat, iets wat zin gaf aan haar leven. Pas eind jaren negentig nam ze gas terug. Inmiddels is Moors volledig met pensioen, maar ze is nog altijd hoopvol: 'We sterven niet in het harnas. Ik hoop nog wel mee te maken dat de kernwapens door een of ander verdrag de wereld uitgaan. In elk geval Europa uit. Dan organiseer ik een feestje in Volkel.'

Emily Johnston en Annette Klapstein

In 2016 drongen Emily Johnston en Annette Klapstein een gebied vol olieleidingen in Minnesota binnen. Eenmaal binnen de omheining sloten ze vijf olieleidingen af die Canadese ruwe olie, één van de meest vervuilende fossiele brandstoffen, naar de Verenigde Staten exporteerden. Met hun actie wisten de vrouwen maar liefst 70% van de import van Canadese ruwe olie te blokkeren. Johnston en Klapstein handelden uit protest tegen zowel oliemaatschappijen als Amerikaanse

beleidsmakers, die volgens hen faalden in het beschermen van de natuur en de toekomst van de mensheid. Johnston is dichteres en medeoprichter van de Seattle-afdeling van de klimaatactiegroep 350.org. Klapstein is een gepensioneerd advocate en lid van de vrouwelijke vijftigplussersactiegroep The Raging Grannies. Beide vrouwen voerden actie via legale wegen, met petities, blokkades en brieven – tot ze het zat waren.

Business as usual is now genocidal

Op 11 oktober 2016 sloten Johnston en Klapstein samen met een groep andere klimaatactivisten de olieleidingen af. Alle aanwezigen, waaronder de cameraman van de groep, werden gearresteerd. Johnston en Klapstein riskeerden beiden een gevangenisstraf tot twintig jaar en boetes tot \$40.000. Toch stelde het duo zich altijd kalm te hebben gevoeld en geen andere keuze te hebben gehad. Johnston schreef in The Guardian: 'We knew we were at risk for years in prison. But the nation needs to wake up now to what's coming our way if we don't reduce emissions boldly and fast; business as usual is now genocidal.' Klapstein deelde dit sentiment: 'This was what I needed to be doing, here in this time, facing this massive emergency. That I was doing everything in my power to ensure that my children had a future. That is the most important thing I can be doing, as an older person.'

Het was dan ook de bedoeling van de vrouwen om gearresteerd te worden en een rechtszaak te ontketenen. Johnston en Klapstein voelden zich machteloos binnen de grenzen van de wet en vonden dat alle legale initiatieven tot dan toe gefaald hadden. Door een rechtszaak te ontketenen, hoopte het duo aan te tonen dat de overheid zodanig had gefaald in haar beleid, dat burgers geen andere keuze hadden dan in te grijpen en de wet te breken. Hun doel was 'to put climate change on trial', waarbij zij in de rechtszaal als het ware konden strijden tegen klimaatverandering en haar bondgenoten, de oliemaatschappijen. Die rechtszaak kwam er, maar Johnston en Klapstein werden beiden vrijgesproken, waardoor de strijd nooit echt plaatsvond. De rechter achtte de dreiging van klimaatverandering door het

oogsten en importen van Canadese ruwe olie zodanig groot, dat de actie van de twee vrouwen volgens hem niet alleen moreel juist was, maar ook noodzakelijk. Johnston en Klapstein kwamen er dus zonder straf vanaf, maar bereikten ook niet de rechtszaak waar ze op hadden gehoopt. Desondanks was hun actie niet zinloos. Met de vrijspraak van Johnston en Klapstein stelde de rechter vast dat het overtreden van de wet in de naam van klimaatactivisme geen misdad, maar een noodzaak is. Hiermee werd de weg naar de vrijspraak van toekomstige gearresteerde klimaatactivisten vrijgemaakt.

Tokata Iron Eyes

Tokata Iron Eyes is een Native American en lid van de Standing Rock Sioux Tribe. Al sinds haar negende protesteert ze tegen vervuiling en onrecht tegen Native Americans. Ook protesteert Iron Eyes al sinds haar twaalfde tegen de aanleg van de Dakota Access Pipeline (DAPL), die door het leefgebied van de Sioux aangelegd wordt. Er wordt niet alleen tegen de DAPL gedemonstreerd vanwege de onrechtvaardigheid van externe macht over Sioux leefgebied, leden van de Sioux Tribe vrezen ook voor de verstoring van heilige plaatsen en de vervuiling van hun natuurlijke omgeving. Iron Eyes raakte bekend als activiste toen ze in een video opriep tot respect voor Native Americans en verzet tegen de aanleg van de DAPL: 'Respect our water, respect our land and respect our people.' Iron Eyes leidt daarnaast het jeugdverzet tegen de olieleiding in North en South Dakota, waar ze pleit voor inspraak van Amerika's indigenous youth. 'I feel like our perspective needs to be included in conversations. For a really long time, we didn't have any say'.

Respect our water, respect our land, respect our people

Inmiddels reist Iron Eyes als public speaker de hele wereld over in een poging om vervuiling tegen te gaan. Dit doet ze door actie te voeren tegen de marginalisering van inheemse stemmen, zeker als het gaat om klimaatverandering en vervuiling. Tachtig procent van de biodiversiteit is namelijk in handen van inheemse volkeren, stelt Tokata, omdat deze mensen niet toestonden dat hun leefgebied werd geëxploiteerd voor economische groei. Daarom zou er juist naar inheemse volkeren geluisterd moeten worden als het gaat om de natuur. Hiermee legt Tokata zichzelf een flinke taak op, maar opgeven is voor haar geen optie. 'The climate crisis, not living in a way that is in tune with the Earth's natural systems and ways of being, these are all things that we 100% knew about and knew that they were bad, knew that were catastrophically violent and still did. So for me, it's really like I haven't achieved anything until those things aren't happening anymore.'

De koolmees zonder regels

Door: Mariëtte Peutz

10 februari 2020

Met een stevige pas loop ik over het Janskerkhof op weg naar mijn lunch – bij de docent van mijn volgende college kan je echt niet te laat komen. Er wordt gelachen en verteld over gisteravond, ben ik brak of nog een beetje dronken? Bij aankomst in de Drift wordt er snel een espresso gedronken bij de automaat – te snel – voordat de laptops weer op tafel ploffen. Ik realiseer me dat ik nog langs huis moet fietsen om snel mijn sporthanddoek van tafel te grissen voor mijn lesje. Ik moet ook de haarborstel meenemen die ik daarna bij het eten terug moet geven aan mijn ploeggenoot. Het lijstje to-do's wordt langer. Het is prachtig weer, maar eerst nog even de bieb in. Anders lukt het vandaag allemaal niet.

25 januari 2021

De vogel in de boom van de burens zingt hetzelfde liedje dat ik hoorde bij het raam van mijn kinderkamer, een koolmees. Ik neem nog een slok van mijn zelf-geklopte cappuccino terwijl ik hem probeer te spotten. Het is prachtig weer, en ik besluit mijn Yoga with Adriene-sessie uit te stellen om even een blokje om te lopen. Ik zie twee ouders en een peuter door de stad strompelen, ze zullen vast lunchpauze hebben. Ik geniet van het menselijke. Er zijn geen

haarborstels te retourneren of boeken mee te nemen, alles is hier. Geaard. Net als ik. Mijn huisgenoot, die eerst heel Utrecht doorcrosste, die ik heel soms tegenkwam als haar wervelwind door het trappenhuis joeg, vraagt me wat we vanavond zullen eten. Rond etenstijd facetimet mijn vader. Waar we vorig jaar alleen tikkie-contact hadden, wil hij nu elke avond samen eten.

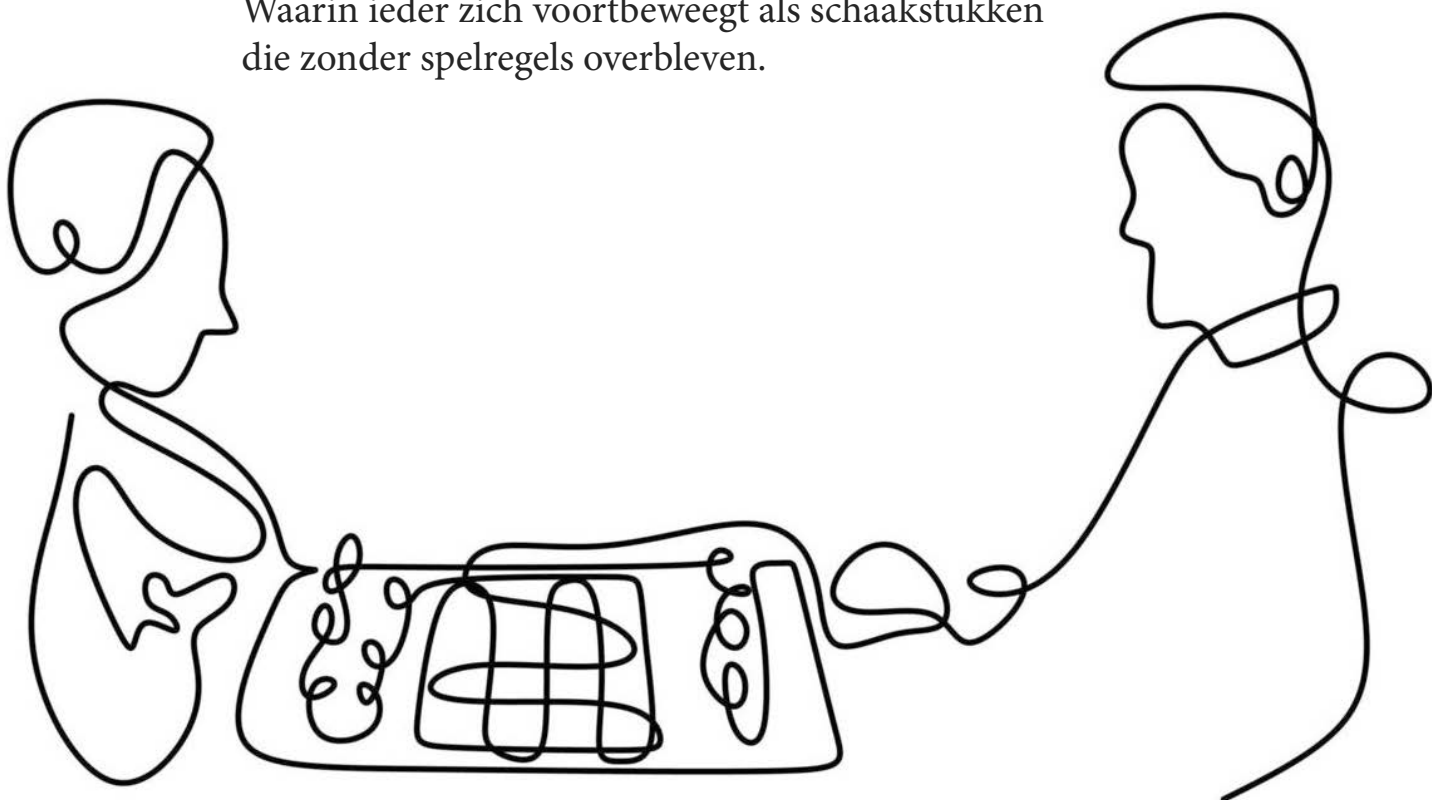
In een leven waar elke minuut volgepland is – het leven van een beetje student – word je soms alle kanten op getrokken. Altijd denken aan de volgende stap, aan alle bagage die mee moet. Tuurlijk heb je de touwtjes van je leven in handen, jij beheert die agenda uiteraard helemaal zelf. Toch voelt het op die kleine momentjes tussen de roosters in alsof er iets aan je touwtjes trekt. Jij hebt het leven onder controle, of andersom? Maakt het uit?

Bij gebrek aan die controle is de rust in het leven teruggekeerd. Alle stof is neergedwarreld. De stilte was eerst beklemmend, maar heeft haar greep losgelaten en ligt nu als een kussentje onder de dag. De dag waant in anarchie. Een die soms diep, sloom en futloos kan voelen, maar een die soms ook bevrijdt.

Schaakbord

Door: Teddy Scholten

Vanuit de hoogte wordt er neergekeken
op het schaakbord des levens.
Waar de ooit zo autoritaire spelregels
langzaam in vergetelheid raken en wegzweven.
Neer op zij die de chaos vervloeken
maar er in stiekeme stilte naar smachten.
Zij die weten dat vrede en rust
immer strijd en rumoer met zich meebrachten.
Vanuit de hoogte wordt er neergekeken
op het chaotische mensenleven.
Waarin ieder zich voortbeweegt als schaakstukken
die zonder spelregels overbleven.

Argus is een uitgave van UHSK

**Find our website @
www.ogenvanargus.wordpress.com**

